

ЗВОНИМИР ЗВОНКО КОСТИЋ

**УВАЛА
ПОТОПЉЕНИХ
БРОДОВА**

Ниш, 2022

ЗВОНИМИР ЗВОНКО КОСТИЋ
УВАЛА ПОТОПЉЕНИХ БРОДОВА

Издавач:
СВЕН Ниш

За издавча:
Владан Стојковић

Штампа:
СВЕН Ниш

Тираж
50

ISBN 978-86-7746-912-2

РЕЧ АУТОРА

Рођен сам 1 јануара 1955. године у најлуђој ноћи у Београдмали у Нишу у кући на Тргу Ослобођења и Уједињења бр.5 (данашњи Универзитетски трг). Зovem се Звонимир П. Костић, носим име и презиме по мом стрицу који је стрељан на Бањици. Мој старији брат се зове Милорад Костић, он носи име и презиме по другом стрицу који је пао покошен рафалима приликом бекства из концентрационог логора у Северној Норвешкој. Познатији смо као Буца и Звонко. Мој брат Буца је том приликом окрњио једну малу зелену ракијску чашицу из које и данас пијем. Наша мајка Даница Јакшић, познатија као Дана, била је професор математике О.Ш. „Вожд Карађорђе“ у Нишу, па смо Буца и ја завршили ту школу. Мој брат је увек водио рачуна о мени, заједно смо матурирали у Гимназији „Стеван Сремац“ у Нишу. Завршио сам Филозофски факултет и последипломске студије у Нишу.

Моја прва оригинална збирка песама коју објављујем у прилогу Збирке је посебна прича. Урађена је на брестолу рапидографом. Песме сам писао ја али ми је рукопис лош па је због тога мој друг Драган Димитријевић звани Гила писао техничким словима. Почетна слова је готиком писао Ненад Милосављевић звани Неша (касније Галија). Слова су под углом по прописима за електротехничаре, јер су моји нераздвојни другови Гила и Неша ишли у Електротехничку школу "Никола Тесла" у Нишу у којој сам игром судбине предавао. Илустације су радили Гила и Неша заједно рапидографом. Они најбоље знају ко је коју урадио. Корице сам урадио ја тако што сам

Звонимир Звонко Костић

на корице неке старе школске свеске налепио слике. Нас тројица најбоље знамо колико нас је непреспаваних ноћи коштала ова збирка. То је све рађено са идејом да те песме поклоним једној девојци у коју сам био заљубљен па је због тога морала да личи на нешто. Моје жврљотине, највероватније, не би могла ни да прочита па би их свакако бацила. Збирку сам назвао "Наташа" по Наташи Ростовој у коју је био заљубљен Пјер Безухов, јер ме је срамота било да напишем њен надимак који се римује са тим називом. Никада нисам смогао храбрости да јој поклоним ову моју прву збирку коју сам урадио 1974. године и она је још увек у мојој библиотеци.

Касније сам написао још много песама и дао им назив "Увала потопљених бродова". Песме сам оставио онакве како сам их и написао. Сачувао сам их и у рукопису. Називе песама написао сам касније.

УВОД

Нек' стане трен што лети снен
и чула глупа нек' буду тупа
за стварност ружну, вечито тужну!

ПОЉУБАЦ

Можда је то твоје тело
од чије белине се кријем?
Кажи ми можда ми туђе
косе прекривају чело!
Ти ћутиш, а пољубац неки
следенио ми је усне занавек.
Зар си ме угушила својом љубављу?

МОРНАР

Умире млади морнар:
- Одагнајте руком смрт!
Суморног дубоког мора
стишајте вечни хук!

Млади морнар је умро
- танки зелени прут.
Са бродских хладних синџира
диже се морнарска смрт.

РИБАРИ

Ми сами правимо чунове
- дванаест чунова за нас.

Ми сами правимо весла
- дванаест пута два.

Ми сами плетемо мреже
- дванаест мрежа за нас.

Ми сами правимо ковчеге
- мртвачке ковчеге за нас.

ПОЉЕ

Суво срушено поље
прелећу плашљиве сенке.
Звезданих крстића леје
спајају светлости зраци.

ЦРВ

Ружан невешт црвић тром:
пруге танке превоји му тела,
рошћићи напред - ножице испод;
гмиже у блатњавој води,
плива и вуче крај тела
бледуњавог као киша
у мору мутнозеленом.

ХАОС

У жару скривен један пламен.
Месец низ талас плива снен.
Космички пиони, прошлост на комаде,
уснули демони укочени стоје.
Пред стварање света душе се хладе,
кривих обличја и сломљено све је.
Сред поднебља злог и жеља пакосних,
где царује муљ свих могућих мана,
у некој гомили старих успомена
блиста само поглед очију плаветних.

ПРЕ ИЗБОРА

Када се сусретнете у васиони где никога сем вас нема;
када загрлите један другог као најбољи пријатељи
- под вама лежаће мртви. Колико сте пута прелетели Земљу
и оставили непомична тела у мочварама, у разрушеним
градовима?

Докажите ваш патриотизам следеће године
на изборима за најсталоженијег убицу нације!

Сваки његов потез професионалца
гледаћете, као на коњским тркама,
са надом да нисте изгубили опкладу.

Једнога дана када пронађете некога довољно неурачунљивог
да све ваше атомске играчке разбаца свуда око себе
сусрешћете се у васиони где никога сем вас нема.

ПРОЛЕЋЕ

Зелено грање топола и с' њим сунчев зрак
к'о жељне нежне душе опојним сладе се пићем,
јер све заносе њине зачас прогута мрак.

Ал' ипак дани су дужи - то блиског лета је дар
ког' хладна прозебла земља увек с' радошћу прима
и својим телом рађа и тиме враћа дар.

Свих људи мати још једну младост има
и сва се њезина деца осете тада младом
иако због неке казне само једном су стварно млада.

АВГУСТ

Мој је август сељак у дрвеним колима,
јури прашњавим друмом, подјарује
брзоноге коње по сапима ознојеним.

Сакупља децу у стара кола пуна диња које је продавао.
Вози их распуклом калдрмом, распуклом као жуте диње
које смо јели, под летњим сунцем, умазани лепљивим соком.

Лето, као и свако, у граду из чијег изломљеног плочника вири трава.
У парку, где смо дању брали рошчиће, увече као дете миришу липе.
Ноћу кад циганска нога угази у базенчић у води се беле динарци као зуби.

И кад црна нога нагази стакло зелене боце
тамноцрна и црвена мрља се рашири
као медуза процветала у води.

Када сам се враћао брдом Светог Николе
нисам више становао крај парка липа.
- Сада је ту један огроман парк поред болнице.

ЗИД

Станује изнад мене.
Бедних зидова дом њен,
кров мој - под њен,
крије оно што ником дала није.

Она станује ту
- два спрата изнад мене,
и мој поглед тражи њу када лежим;
гребе зид све док не прође -

бојажљиво пројури кроз стан суседа,
тихо и помно гризе: о ужаса,
још једну преграду.

РАДНИК

Радник у плавој блузи са цигаретом,
оловком и метром, и старим качкетом
на киши и крају годишњег одмора.

Под сивим сводом неба - те расплакане удовице лета;
те преварене љубавнице тог леполиког дечака
који сада тамо у Африци љуби једну лепу лавицу.

Док овде је река мутна од удављене кише, а земља влажна од њеног тела.
Људи влажних коса, кишобрана, изгубљених осмеха корачају по зебри
где се преламају зраци кише и пониру кроз фокус једних очију.

ОНА

Однесу је једног дана
безобзирно мислећи на сахрану,
а она израсте у васиону.

ДАЛЕКО

Далеко, љубим веома далеко.
Све далеко веома волим.
Један пољубац је далеко.
Сасвим случајно волим.
У игри сасвим далеко
једно одмах је претекло.

Увала потопљених бродова

ПОСЛЕДЊИ СУСРЕТ

Када се будемо последњи пут срели
и то ће бити довољно за моје будуће непостојање.

МОЈА БУДУЋНОСТ

Утонућу у моје планове;
у моју велику и лепу будућност,
у ту лепу курву, преварену
под неком светиљком.

Стајаћу наг у свом сраму,
да овој бестидници покажем
да сам и ја велики леш
у овој непрегледној ораници.

ЦРНАЦ

Да, били смо деца и наша тела без терета,
без товара каучука на леђима неког црнца.
Баџих смешни пртљаг у некој побуни
и раних све око себе отровним стрелама.

Хтедох да те отмам од трговца белим робљем,
али ти волела си светле хаљине својих обмана
и ниси хтела љубав једног црнца.

У ВОЗУ

Моја љубав сада пијана дрема,
путује и спава у свету својих жеља.
Капља нека, оплакавши је, тек слути колико је велика
од непроспаване жеље и неиспаканог злата.

ПРОЛАЗНОСТ

Не знам више ни да мислим: лежим тако обузет тобом;
моја будућност надолази док ја немоћно посматрам
облаке који пролазе небом као по твојим очима
које више не осветљава сунце љубави, већ само бели облаци пролазе -
пролазност у зеленоплавим очима и хладан север на који путујем.

ПОЕМА НАТАШИ РОСТОВОЈ

Једнога дана уз горку каву
Наташа Ростова била је на балу.
Причао сам јој о Пјеру,
а мислио на Андреју
и дао бих све
да је умро
у некој болници.
Читала си ми стихове -
Мајаковски,
киша је лила
и Џон,
краљ Џон
је лајао.
Биће,
добро,
Кампанела,
Хегел,
феноменологија,
Ијон,
Платон,
Закони,
Поетика,
-ја не могу да живим од љубави,
јер ја нисам Гете,
па чак ни Петрарка,
а камоли Данте,

Увала потопљених бродова

јер ја од љубави мрем
 како би рекао Башелар.
Тито у посети Индији,
 празник,
заставе и јединство,
 смотре индијских успеха,
Делхи у овом тренутку.
 Драго моје склоно гојењу,
плавушо моја,
 издајицо,
ниси ме чекала,
 јер исувише си ме чекала.
И онда,
 једнога дана
ја више нисам ћутао,
 а ниси ни ти ћутала,
и још више смо ћутали.
 А тада
Анатол Курагин
 те је звао
моја Наташа
 и ти си навлачила ципелице
да би отрчала к њему.
 Твоје слике
ми не требају,
 јер су оне
већ све моје.
 И онда
гледам у њих,
 у твоје склопљене руке
на неком пању.
 Ставих главу
да би ме гиљотинирали.

Звонимир Звонко Костић

а видим само
дрхтиш ли,
Волиш ли ме,
то не знам већ годинама.
лудице моја,
а теби седамнаест година.
Волео сам нацртну геометрију
не верујеш -
волети треба насвагда,
не верујеш.
покисни мало
то су само кишне капи
који трепере.
Зорица,
Монокл,
карте,
Чујем неке речи,
грч на твојим уснама -
или се то само лоше осећаш?
или те само боли стомак?
Да, касно је,
мени је деветнаест,
Кажеш да ништа не знаш о мени.
- једина љубав после тебе,
мрштиш се,
Достојевски,
Претрчи преко улице,
- не брини,
и неки црногорски масиви
Београд,
Јасна,
другови,
четири десетке

Увала потопљених бродова

које те продају,
вињак
понос,
и пребацивања.
као сам Курцијус у бездан,
светска књижевност
дактил,
јамб,
потписи
Да ли сам то
Буфало Бил,
Јесењин
лична бесмртност,
Глас Српске академије CLXXXIV?
заборавим,
киша је престала,
неки човек

испити на које не излазиш,
и твојих деветнаест година,
нискост
Моје време се бацило
Балзак,
и моје студије,
трохеј,
Војислав Ђурић,
и овера семестра.
само промашени писац,
самоубиство,
или нешто слично,
колективна бесмртност
Нисам ја као ти,
мислим да је пролеће -
никога нема,

СЛУТЊА

Не дати знак. Слутити ноћ
у светлости, у њеној сени.
Сишавши под поток вољени
тражити траг дана младости.
Слободу отети њеној сени -
слутити ноћ у светлости.

СУСРЕТ

Сретох те ноћас испијену:
ишла си преко парка у сусрет мени,
и прошла си и не приметивши
да ме је неки старац држао под руку.

НЕСТАНЕМ ЛИ

Нестанем ли, остаће тек века неког крај
и лет неке птице и много љубави
што коси некој плавој
јужни ветар са мога гроба доноси.

ДАН

Рађа се дан још један,
нараста мој живот попут
гомиле дрва која кисну
и пролази као сан.

ШЉИВА

Процветала јутрос, бежећи из полусна
као дечак бос, шљива крај мога стана.
Изгара од стида што је ухваћена
од мога вида као невична девојка накићена.

Ноћас је сва срећна шетала улицама,
као вила невидљива, у коси са уснулим птицама.
Са ружичастих усана једних осмех је украла
из расцветалог неког сна и латицама цветним га дала.

РАМ

Да ли се спуштам
бежећи из полумрака
ових оквира слика?

Усред сна гледам
рад неког човека
што створи сам
сву лепоту овог века;

лепоту коју гледам
у границама једног лика.
И речима да дам
да га благосиља
и украси као рам.

ТРАГ

Урезати у дрво, у камен, у челик једну црту
- зар то не значи траг чији смо путоказ сами?
То је доказ да се крећеш, а место које си напустио
јесте празнина. И она је траг нечег.

ЧАРИ

Нећу чари твоје устајале
- нуди их неком простаку,
ни твоје снове учмале,
нећу твојих чари раку!

Успомене славите мене,
не волим ниједну будућност
- то је само преварени сиромах
што смрти своје не схвата могућност.

ПЕРЈЕ

Данас има перја птица плавих
у ваздуху и радости у оку
неког дечака који се игра сам.

ЋАСКАЊЕ

Кажеш да си несташно кудраво куче,
а из твоје површности светлуца нежно детињство.
Кажеш да волиш Тагору,
а твоја неозбиљност топло шапуће
бајку коју су нама свима читали.
Кажеш да си добила јединицу из математике,
а смешиш се као да си добила најбољу награду.
Кажем ти да си незналица
и размазана боја
у твом блоку за цртање.

ВРБА

Хлад старог дрвета даће свежину теби
док те испуњава сета као жалосној врби
шум далеких вода, или плач неког детета,
или птичја гнезда у рукама од дрвета
- и рашчупано дрво као обешчашћена успомена
учиниће ти се као твоја љубав преварена.

НАД УВАЛОМ ПОТОПЉЕНИХ БРОДОВА

Сањам ли те изгубљена у неизвесности,
у неповратности једног дана, једног проклетог дана
из некога сна варљивих светиљки.
У нелогичности догађаја, скривених жеља,
илузије виде своју моћ и невољно претварају од крхких
барки аветињске бродове у мору мутнозеленом.
О успомене, ви у морским дубинама потопљени бродови,
крије ли нека од вас изгубљено благо једног освајача
који је већ освојену неку тврђаву оставио
и у потрази за другом потонуо.
Нагнем ли се над увалом потопљених бродова,
зароним ли у море, пред замагљеним очима
учини ми се лик неке златне девојчице,
а морске звезде личе ми на оне из непроспаваних
неких ноћи. Гле, неки грм крај вијугавог
пута, којим смо ишли, шуми песму коју смо
нежно певали. Али ниједна кап да га освежи,
већ само спржено тло и груб камен. Земљо,
по којој спавах као луталица, негде далеко по теби
корача она коју волим док те грлим моја највећа
љубавнице. Твоје тело увек има неких нових чари
и делова које још не стигох да обљубим.
Ја не тражим љубави од вас ви хладна
небеска тела што ме гледате као старе
напуштене љубавнице. Чини се земља
као пијани морнар који се клати,
а живот који рађа као отровно вино
из његове утробе.

ИЛУЗИЈЕ

Ви изгубљени у диму илузија
корачате и личите на младост,
немоћни као из мозга визија
нечег што је вољна слабост.

Волите можда својих страсти
плес, заљубљени у бестидни
свет наследних перверзија
- ви, наивац, сликате себе.

На надгробни камен духа
из љуспе стављам слово
љубави из последњег стиха.

ЖИВЕТИ

Живети, живети у садашњости
треба, о прошлости напуштена,
али у мојој усамљености
све добијам из прошлог времена.

Љубави моја што ничеш
из давно пропалих снова
о којој сад девојци пишеш
и чиниш се изнова нова?

Путовати, путовати ка будућности
треба, а ипак се учини у свести
да, док летимо брзином светлости,
враћамо се назад и да ћемо некога срести.

ИГРА

Човек од песка коме си удахла живот, млада богињо,
на пешчаном жалу док си у игри несташној
правила пешчане куле - заљубљен је у тебе.
Ниси ни слутила тог лета у твом игрању
да је онај тек настали човек
прекривен песком од главе до пете
коме се смејеш заљубљен као дете. А он је
мислио да су љубав сунчеви зраци у твојој
коси. Још као песак на сунчаној обали
сањао је море и небо плаво и угледавши
први пут твоје очи мишљаше да су
море и небо. Још као песак ноћу гледао
је звезде и када те је први пут угледао
у сунцу опсене учини му се створеном од звезда.
Да, помисли, то је она визија коју људи називају
женом, а природа богињом стварања. Доносио
ти је каменчиће којима си се играла, налазио
их је на песку, а ти си од њих чинила најлепше
ствари на земљи. Од једног си начинила и
његово срце, и несташно се насмешила
поклонивши му га. Ниси ни знала у
свом несташлуку да ће увек куцати
за тебе.

МИРИС

Постоји снажна љубав нека,
као опојни мирис мами човека
и од снажног његовог тела
и душе што бејаше смела
начини мртваца певајући опела -
постоји снажна љубав нека.

Као опијум силази нам у плућа,
а душа се грчи од надахнућа,
у свету непостојећем ствара
мирисне бокоре милих утвара
не осећајући мирис што разара
као опијум што силази у плућа.

Хтео бих да удишем мирис
што разара плућа опојан
и тежак, и посматрам обрис
неке плаве жене непостојан
и варљив, удаљен, нечујан -
хтео бих да удишем мирис.

Увала потопљених бродова

У диму што опија чула
да нађем успаване успомене,
да пробудим осећања уснула,
да пронађем лик неке жене
удаљене, нестварне, невиђене -
у диму што опија чула.

Безгласан да се умотам цело
и сам постанем невидљиви део
тог дима што ме разара,
да будем та бољка, утвара,
у диму опијума што изгара
безгласан да се умотам цело.

Тежак и врео изгарам сам,
прејак у пепео претварам храм
твој, о љубави, што га ствараш
у диму опојном док изгараш
људска бића у твом крематорију -
тежак и врео изгарам сам.

ИЗ СПОМЕНАРА

У души ми нека стара,
из прашњавог споменара,
успомена нека бледа
мене гледа као љубавник из ормара.

Шта ме брига за бајке
о љубави неког принца
и девојке бледог лица
што причају баке!

Моја љубав није песма!
Као дете неко бледо
ком' не дају шећерлеме
гледа мене.

У КАМЕНУ

Сан неког дивљака
бејаше камен исклесан,
а нага жена нека
тек путоказ неисписан

пожуди, чулима, страсти,
који тек као пећински украси
настајаху у њему,
тој колевци времену,

који прву црту
у камене боре стави,
у том еденском врту
што време руши и прави.

У ОБЛАКУ

Поново овом земљом август заповеда,
свако тражи хлад од сунчаног жезла
које стави на хладно чело града,
а птице мир својих гнезда.

Венера ноћу нага се купа;
пошао бих да тражим
дечака што лопту лупа -
бос да се играм с њим.

У облаку великом и снежном,
јешћемо пудинг од Млечног пута
направљен и златним прахом
са звезда даривати скитницу што лута.

У ВЕЧНОСТИ

Далеко светлуца моја љубав
дубоко усамљена у вечности,
далеко као звезда, веома далеко
негде сакривена у бесконачности.

Светлошћу се слабом одаје
у очима плавим избледела:
приближиш се и схватиш да је
огромна, светла и врела.

Уснула на јастуку маглине,
као дете бледог чела
без бора тек излије
силних протуберанци врела

чистог метала азурног.
Излије у милијарде фонтана
чаробног сатану разорног
ког' удисасмо ја и васиона.

ПОВОРКА

Пролази векова дар
без надахнућа у смрт,
тек неки одар
твој заврши пут.

Сан усред тела
што ниче лен
нестаје као сен
изгарајући у опела.

Жалим тек мало
биће драго
што је имало
лице благо.

У НОЋИ

Неукусна зелена и црвена
оловка дрвена љубав није,
јер она може да сакрије
случајно и пијано оно најмилије.

У ноћи некој изатканој
од зелених и плавих очију,
пијаној, стрпаној у кочију
што јури по земљи снежној

видех лице бледо и драго,
светлије од поларене светлости,
где нестаје без трага.

ПОРТРЕТ

Луцкастих година сплет
у прамењу плавом
као у гнезду сапет
младих птица лет.

Лице - овално нежно,
кох звездани - пут,
бледо и снежно -
глечер нетакнут.

Два црна пингвина
машу крилима,
у мору два делфина
и туљан завршавају
песму без рима.

КИША

Хладна из набраног чела
хемисфера прозрачна пада
и иза свога вела
крије сивило града.

Кроз олуке силази
у његова плућа,
тече по стази
у наносу лишћа.

Труо и црвоточан
неки пањ плови,
лењо као снови
тече јесењи дан.

НА КРИЛИМА

Пољуби ме на крају док пролазе снови бачени у окове,
нек' дух плови усамљен у бескрају твоје косе плаве.
Ти што си небо, илузија бескрајна, створена у сну,
тело чиниш слабо што у ропцу очајно се баца ђаволу

на плећа кужна и црна као крила гаврана угинула,
као скелет расклимана, што лете невидљива вољом нечастива.
Дете заљубљено што снева бејаш, изнад гробова уљуљкан,
у сазвежђа мала претварах уздах и два ока плава.

Безбрижан и сретан падох у зала и осмех сетан
претворих у вешала - тек сам крик у неки сумрак:
сулуд лутам кроз мрак, желео бих да откопам један древни замак
успаване принцезе, а само раскопам тек неког гроба камење.

СЛИКА

Нек' се претвара
у храну губара
званог Прошлост.

Хемисферу пуну
пене посете сене
миле усред мене.

Лепше но све мадоне
слика прашљиве хиљаде
у мени труну.

ТИ

Која си пљусак пролетњи у сумрак,
златни песак што изазива грозницу,
у срцу што се глупо копрца и бије један мук,
у сунцу што се лепо светлуца и греје
један славолук - прими овај дар ког' истачем:
као жељену твар душу растапам и дајем.

ЉУБАВ

То бејаше тек сан, прозирна обмана,
марама изаткана од лажи на очима
човека што је стрељан. Дух му још
вијори поред чела, као из лампе
из његовог тела ниче бршљан.

РОЂЕНДАНСКА ПОЕМА

Пролог

Речи ћу да претварам у свице и
биље и створим природу у парку
болнице. Од крикова и уздаха
мучних плетенице исплешћу пуне
задаха лешева што труну
утонули у постеље.

Болница

Ум у белом обишао их је као
скелете грозне гробар, строг благо
рекао је да треба бити добар:

-Ви морате бити добри, жели да
оздрави свако, стрепи од вас свако
може умрети лако...(зар је смрт лака,
чујте ви сте осуђени - то је груба шала)

Певају чаршави бели: Нас који смо
трули баците свима. Ви што чекате
дођите (време скратите) нам у посету!

Мама, кажи да нисам јадан, нећу да
преспавам улице, ја који сам много
гладан љубави певам сред болнице:

Увала потопљених бродова

(Осећаш како дрхти мој леш у грозници и у некој гробници) - Чујте, моја Наташа није никакав леш труо из неке књиге. Три године молим Бога да те спаси и све нас, узалуд подижем свој глас, ухватићу лажљивца тога.

- Чуо сам неки јаук и дошао да видим ви зашто вичете у земљи мојој што трунете. Зар не чујете мој потмуо глас, зар не видите свој спас?

- Хеј, ви, не вичите тако јако, ово је болница разумете, господине Боже како не схватате нашег лечења резултате? Ова установа вековима постоји, Пастер, вакцине, знате ми нисмо шарлатани, готово смо колеге познате. Нисте требали само да пустите Христа да вида, конкурената триста већ ионако имамо.

Нестаје грозница и у дрхтање се претварам цео, преломио се у мени зрак, у свитање кроз зенице у живце се забоо. Нараста бољка у ткиву, не може ништа да је успава, ни маштање, у мяса плетиву направила је своју славу. Чујем сред мене потмуло мумлање губара што крцка и ждере - крвав пир носим на мојим костима.

Елегија

Крика неког тек у тами одјек дајем
сулуд и сам да поклоним некој дами,
раскопан уздах да дам за неки рођендан.

У тами се изгуби дан, пођох на неке
смрти пир; плесаћемо као свеће
пламен лелујави, разбацати цвеће -
ђавола хир: крик - срећан рођендан!

Од поклона губави отићићемо
у врт, ког' засади сама смрт, да са
много љубави само један пољубац
дамо. Деветнаести славим дођите

и видите певамо ја и мама.
не чујете како јој на уво говорим:
(данас је нека тама) - Мама зар не
видиш како сам порастао, зар ме не
грдиш што сам неваљао, што сам пропао,
мама, зар не видиш шта сам постао!?

Мислиш: Није важно - овде је мир, само
некакво отужно цвеће миришемо;
што се не сетите нешто стварно важно
да донесете? Досадило нам је већ
да слушамо ваш тужни пој. Што жалите
нас одвећ труле да ходамо с вама?
Ви исувише нежни запевајте
с нама песму о ракама! Нек' се ваш глас
нем наднесе изнад нас! Ја што нестајем
и у томе видим спас израстам усред вас!

МОЈЕ УСПОМЕНЕ

Разбацане свуда око мене,
у облику многих ствари,
мртве и неме успомене
вечног живота сред твари.

Шуште као свила неке,
неке као крзно; једне
као лутке, друге велике,
светлих боја лампиона.

Ал' најлеше светле у ноћи
оне претворене у очи,
тужне, препуштене самоћи
говоре, а ништа не могу рећи.

ПОЧАСТ

Желим последњу почаст да дам
теби што трулиш сред мене;
да се више не сетим, док гледам
неку другу ниједне успомене.

Нећу лажима надахнут више
да причам бајку неком дечаку
што у нади и обмани дише
и пева својим чулима успаванку.

Нека воли неку одвећ стварну,
а не неку моју бајку,
нека воли неку секу стварну!

ПРОМЕНЕ

Време замена настаје ове јесени,
у зрелим плодовима путујем
и ништа не може да измени...

Паук у црним ципелама
плете чипкасте опсене.

Позвали су ме на бал
у неколико сликовница.

Плесаћемо ја и Пепељуга
ципелица
настају промене.

ПОДРУМ

Лежећи на перју очерупаних птица,
на душеку врелих несаница
сањах загрљаје њених грозница,
изгубљене птице њених витица

однетих у мрачне дубине
подрума пуног старине:
бува и мишева судбине
њишу се пуне прашине.

Спровод пацова дебелих
нестаје у паучини одбеглих
паукова - неког олука развалих
дубине пуне сени умрлих.

КИКЛОП

Нестајати свакога дана
тако да вам се учини свако
пролазник ван овог света. Обузме
вас некад сета: изгубљени
бродови стоје у машти неког
детета као мога ока боје.

Напасах Божје овце које
на свог творца блеје, у пећини
некој превари ме Одисеј, лутам
по крчмама на путу за Бродвеј.

Глумићу Хамлета пијан страшно,
ја ругоба глупа из смрдљивих
рупа Олимпа изашао.

Издашно смејаће се гомила
тупа, јер ми се разумемо: ја
чудовиште смешно плод сам њихових
идеја скривених под дашчани свод.

Неко за то новац даје: мисли
твојих спас; - Браво! - узвикну глас -
гледаоца представа траје.

МИСИОНАР

Више мене милостив буди и грубог
изглед заборави сањајући нежни
поздрав људи што први пут те ослови.

Ти који си Одисеј, Хамлет, питаш се зар
је човек странац. Као Орфеј опијаш
свет животињски као стари знанац.

Кости неког мисионара сред људи
што га стрпавши у лонац уздижу у
небо стоје к'о знак вечитога мира.

ГЛАСНИК

Негде шапат, а негда крик у име
несимпатичних кћери ништавила
- истине и смрти исти стари гласник.

Груби изгледи несаница: маштања,
плач промена жалосних, душу створише
из белих облака. Пронађох људима

корисну ствар: прегршт усамљених
бродова стрпаних у некакав
ормар - акваријум музеја нова.

ДЕТИЊСТВО

Време целине, о време детињства,
нестајање у сликама, успомено
на белине и нежност материнства.

Прошлост боји раскош сета из кула и
замкова. Порушено играње у плачу
детета. Илузија мајка доји ме
недрима. Истина, та маћеха нам свима,
не може да ме загрли та истина.

Гледам тужна стабла година пуна,
у сваком кругу много је храњено
плодова сваког лета за зиму дугу.

Истина једна држи ме уза се:
у много дана рађање и смрт
као полукругови спајају се.

УСПОМЕНЕ

Измами их некада гробара глас,
или тужно појање монаха за спас
- гле, у свакој има девојке стас.

Оне нису никада у тугу увијене
иако су тужне у мозак уроњене.

Ту ће се ћутње наше слити,
неизбежних заборављања бити,
писма једно другом ћемо крити,
усред растуженог времена бити.

ДАР

Исковаћу ноћу од умора
чекања дугог жежене тренутке
у хаљине твог свадбеног дара
искрама очију благо засуте.

Опијаћемо се од блиставих погледа,
искрених осећања, треперавих
размишљања, од арктичког леда
направићемо море пољубаца топлих.

Данас тек те видех само,
оковах својих осећања врелих
хтење да се погледамо
грешан, збиља се мало знамо.

ДРАГА

Драга, да ли овог звука
знаш чаробни несан тих?
И трептај мали изгара у стих
ког' дотакну твоја рука.

Да је пољубим скривену од погледа,
од ораха умазану сву
- знам за горчину ту,
прерано убраног плода.

Не даш, - стиснута је сва
у пест рука врела
- у њој смо и ти и ја
стегнута срца цела.

Драга, да ли овог звука
знаш чаробни несан тих?
Изгара сваки јецај у стих,
ноћ прекри твоја рука
у милијарде звезда изаткана...

ПОЗНАНСТВО

Да ли имах некад осамнаест година?
Или четрнаест? Не знам, неозбиљност
још дан има али ноћ све брже пада.

Наше познанство не беше ништа, трајало
је никад, не знам да л' хтедох ишта, да ли је
то било некад. Рекох себи: прићи ћу јој
сутра и рећи: - Волим те! А она чим ме
буде угледала побећи ће и рећи:
- Хвала, ту слику сам већ видела.

Заборавићеш то, а и тебе је
заборавила мала - заправо, никад
те није ни знала. Зар можеш и мислити
на те искрене очи, зар смеш маштати
да ће те заљубљено погледати?

Увала потопљених бродова

Ти, из губавих уста овог живота
изашао, зар можеш и да мислиш да
се зрело воће може брати тек тако
по улицама? Зар ти није доста
пет година слепе и неузвраћене
љубави, већ си нашао сада
да се заљубљујеш када имаш тек
много посла и много неприлика
- зар се нећеш никада опаметити?

А онда те је угледала, хтеде рећи:
Волим те; мрзим те; или - баш ме брига.
- Или те можда није ни видела?

Мислиш и даље: воли ме, мрзи ме,
или је баш брига - то је све
и не може бити другачије.

МЕСЕЧАР

Пробудиће се ноћас месечар с крова,
звезде ће нове путеве засути,
у кавезима челичним бајке ћемо
снити, чинићеш се принцеза нова,
а ја бићу принц с крова. У звездане
покриваче увити побећићемо
из свих окова и кревета као
мртвачки сандук леденог у дивних
светова боје и Бог сам биће као
хајдук лаком на благо наших душа
што лутају простором звезданим.

ЖИВЕЋЕ

Мој живот, стуб преломљен,
као флаута времена постаје;
тек стари доктор који снен
сав лен мамурно устаје
са сјајним скалпелом наоружан
рече: Живеће он!

Хеј, уздахну доктор сед
са нежношћу свом својом,
тек једну реч, једну једину реч:
- Живеће! (верујте)

Од тад рекоше - иди некуд сам,
неки људи што су ме срели,
а улица пуста, стојим сам,
о како ме то боли!

Али сетих се речи старог доктора:
- Живеће он!

Мени треба много љубави,
а булевари пусти, светиљке
кроз ноћ певају лелујаве:
- Живеће! (верујте)

И тад црвоточна и стара,
као скелет нека гитара,
напуштена веома давно
као да ме упита: - Зашто живиш?
- Да ли можеш живети...?

ВОЛЕТИ

Волах тек само пољубаца њених траг,
као што се воли успомена на сан
и додир и одсјај ока пролетњи, благ,
у коме се изгуби неки давни дан.

Волео бих да ме дира руке отисак
на образ душе ошамарене остављен,
ил' црних дирки клавира врисак
као што конопац дира оног што је обешен.

Волећу гробнице моје мирис и моја
љубав пролази кроз зид, јер она душе
воли задах млак и странице што немају вид.

КОВЧЕГ

Ето најзад си сасвим сам,
хтео си само да будеш драг
и љубави неке да нађеш траг
у души као лист овај исписан.

Хтео си да украдеш благост
и однесеш у свој ковчег
од мяса и костију што прост
неки гробар сазда од мало нечег.

У тој чистој флуидности
крије се свих васиона сазнање
- да само у некој мекости
имаш времена за битисање.

ПРОЛАЗНИК

Дан као пролазник је
што пролази мојом улицом
и одлази у парк журно
да се надише ваздуха.

Ја отварам себи врата
на мојим плућима нацртана
и излазим из задимљене собе
да стигнем ужурбаног пролазника.

Хеј, пролазнице што журиш,
хеј, добар, добар вам дан!
Ти, који не знаш сва заборављена места,
и све пропале скитнице,
и сва бледа лица у граду,
несталих у сплету затрованих улица.

Хеј, насмејана девојко,
твој осмех ми дај
ту где нестају смех заборављених усана
и све промашене нежности,
и дани устајале младости
утопљене у диму загушљивих соба.

Увала потопљених бродова

Хеј, луталицо што пролазиш,
хеј, људи плачљивих успомена -
ви који не знате то опојно пиће,
и све заносе музике,
и све изгубљене чари,
несталих у ваздуху заборављеног дана.

МОЈ ДРУГ

Он стоји сам, к'о натпис нем,
крај пута тог у подземни свет,
сад је само сен, сад је само трен
поред пута човек тај.

Крај њега сви тек журно прођу
и он остаје опет сам -
то друг је мој усамљеник овај сад
у сваки тежак час.

И тад када све без наде је и оде до врага
он биће ту потпуно сам,
а кад најлепше све оствариш сне гле, нестане
без суза, без цвећа и збогом.

Једном пођох сам на неки пут
у неку изгубљену земљу.
Крај пута где беше друг мој много људи.
- Где је мој друг на месту том?
Дрвеће, реците ми где је отишао друг мој,
о дрвеће!

Здраво, нови пријатељи у овој земљи!
Хајде реците зашто толико људи
на месту где беше мој друг!
Гле, као да је неко обешен ту?

РАСКИД

Сад пад је као дан јасан
у час овај што немих
сусрета бије гласан
звук опраштања свих.

И реч, као поклон мали
хтео бих да украдем,
што је ћутња зали
у старе тврђаве бедем.

Опраштања сад је трен,
што трепти нем,
између нас створен.

СТРАХОВАЊЕ

Твој сам дужник љубљено моје
страховање. Неодлучности драга,
плетиљо снова прећутаних које
однесе свитања нових светлост блага.

Као лист си којег стари сплет
ветрова на трептаје нагна
да опет шуми давни птичји лет
у плавих страховања свет.

Старих корена само стабла
висина звезданих показују смер,
изаткана од дрхтања многих.

КОЛЕВКЕ

Изнава ничу колевке које
отровним замкама личе,
стоје као печурке у шуми
где обмана прича приче.

Снежана и Пепељуга саме,
изгубљене у тој шуми
бакине приче, сред таме
на зле духове личе.

Пронађох многих вукова траг
у сплету улица што побегоше
у стан сваког' к'о крије осмех благ.

НОВА ГОДИНА

Године старе измичу тренутци уз
добрих укуса полутаме, куцања
уздрхталих узвици чашице пре
двадесет година изломљене саме.

На окно лик се појављује жалостан
и драг...Хтео би радо прећи праг у знак
честитања насмешен. Вечерас мораш
рећи збогом, јер нове године рађа се дан

у ком ти желим многа разочарења нова.

ТАМА

Таме у мени део бих да обасјам
звезда неких далеких сјајем,
у јутра Млечним путем сам
да ходим, већ осунчан да устајем.

Хтео бих само макар у сну
путеви наши да се сретну,
па ако нигде, онда бар ту
тамом душе да нам се додирну.

Долази с тамом, одлази с даном,
роб до гроба душом бићу теби,
а потом и земљом самом
гледаћу космос удаљен, јер и
астероид неки с љуштуром каменом
на крају сазвежђа пре би
искрама мојим постао звездом.

ПОХОД

Собу поход бескрајних сенки
ноћас отвориће и разориће
све што облик има неки
и побећи када свиће.

Ноћас отвориће и разориће
једног човека као мртвац
што непокретан у соби лежаће
и који не зна за ослонац.

Све што облик има неки
за њега више бити неће,
од мириса и боја варки
безброј поход исплешће.

И побећи када свиће,
бледо упловиће у дан
непомично људско биће,
сенке вратиће облик ран.

ИГРАЧ НА ЖИЦИ

Играч што живот мења
за неколико бачених новчаница
трепери високо пут сунца и хтења
и само му чула узнемири нека птица.

Он зна за пут тај што блиста и сја
и добро свој ход упутити он зна.

А кад му нога на трен застане
сваком се поглед тад ужасне,
ал' он већ нови корак пружа
хитро и лако кроз простор.

А жица трепери и он с њом
и његове руке лево и десно,
к'о да не да важности свему том:
ићи напред само је важно.

HELLO MISS!

У сумрак шетам ја по граду свом,
ти журиш увек тад' у свој дом.

- Hello miss, како сте се провели у Лондону?
И ја сам, ето, био на мору и спавао на бетону.

У сумрак шетам ја по граду свом,
на мари сумрак што празан ми је дом,
к'о господин задовољан и ја ставим руку у џеп,
ал' у њему зар баш ни један динар леп?

А кад прођеш покрај мене,
каранфила и уста која неме
обориш главу и очи лепе.

БАЈКА

Црнина напушта површне оквире
са ствари, вечитих удовица тама.
Дан мојих сања свануће кроз додире
тишине са лика далеког цртама.

Заборавити га никада не бих мог'о,
јер корен је његов дубоко између
таме и дана тог, а ни богови много
сусрета не би могли да нађу.

Стару вам бајку то причам о лику том
тихо у сутон, за чију знате крађу
кад нам је вреле душе заменила сном.

ТРИЈУМФ

Од мене високо трепериш сјајни
победниче. Слутиш ли блиске победе
завршни тријумф? Кад ме, безразложну
жртву, понесу и јаче затрепери
цвеће вијаће у мени вече свих
слутњи веће и од пламена свеће.

Војник сам још један бачен, непознат,
препознаћеш ме једино само ти.
Нас ништа не везује, постојиш сам,
ал' све што урадох да ти дам тајна
је већа и у њој и ти - непознат.

МОНАХ

У смирају дана неког самостана
ходом благослова, молитве и наде
у мантији грубој прошлост се искраде
и препозна дете застајућ крај њега
из мисли свете - на почетак стане
шаљући са неба звезде и комете.

ЧАС

На измаку лета, али ипак нам дан
у даљини, најлепши наши задрхташе
часи, узбуркане страсти зароне у
море без икакве части, ни лето ни
јесен смиреног тела или ми се чини?

ЉУБОМОРА

Слепа и уз то нема, а ипак пева,
исконски лед у срцу јој сја, скривено
о смрти снева и као од северца
од ње зебем ја. Упознах ли љубав?

- То је груба шала, пијанац коме руку
пружих слепо, ил' пола неисплетеног
маминог шала. Ал' коб њену упозн'о
сам лепо: ту бољку што све разара.

Основно питање метафизике
(Warum ist uberhaupt Seiendes
und nicht vielmehr Nichts?)
она разрешава, а није машта.

Јача од твоје Беле логике, Џек
претвара од васионе утвару
огромне проститутке; у погледу
најискренијем подмуклу заверу
открива; из речи топлих неверу
чита, лаж гнусну што се скрива.

Звонимир Звонко Костић

Отело сретник бејаше спрам мене
кад ми је нож из потаје давала,
питала је суза из сваке твоје
зене, ал' Она није веровала.

И премда те убих много, много пута
глад њену заситити не могу, и мада
рекох - Веруј! - још увек стојим сумњајућ'
крај пута.

ЛАЖ

Пролазила си кришом крај мога прозора
- а ја у хладној соби чекао сам те.
Не разумем, а то је узалудно и покушавати.
Можда увијеност твоја објашњава?

Рекла си - Данас се пости. Јутрос ми
рече нана - Бог с тобом, синко, данас је
Божих " у Божића три ножића...
Рождество твоје Христа Бога мољаше."

Не разумем, узалудно је и покушавати.
Нема сумње лагала си "сва пророчанства
сагласна су и питијско." Лаж се игра
истином, јер је брза, вешта и кратковечна,
али је не може преварити. Истина
снажна, трема и незаинтересована
посматра је зевајући како јој се
нафракана улагује, док јој на крају
не пљуне у лице и каже јој: доста,
стара курво са тобом је свршено.

ЗАВРШНА ПЕСМА

Желим да ово буде задњи лист
ове шуме изгубљене. У њој
је много чудних растиња. То је
често кржљаво и криво биље
пуно незгода и горчине.

Немојте га брати. Молио бих
сваког ко је нађе, или у њу
случајно сврати, да је спали. Ни
њен дим није здраво удисати.

СЕТИ СЕ

Када валови будућности преплаве
прошлост сети се понекад да смо некад
били више него добри пријатељи.

УЗДАЊЕ

Лију ли кише, умремо ли попут
пијаног матроза у некој луци:
има још бродова којима
се може отпловити.

СА ЦВЕЋЕМ

Један трен да заблиста,
- нек' буде дуг: сретни,
занос, ал' с овог листа
само теби - пољубац златни.

Нек' стане све на трен,
дуго нек' буде све брзолетно:
уснимо уснама отворен
нов пут нежно и сретно.

Са цвећем овим
ја бих се сплео,
да будем бића део
мислима твојим.

ЗЛАТИ

Злати се овај дивни сан:
лет је његов к'о лептира,
ал' премости и ружан дан
трептај тај к'о дах Зефира
ил' осунчани неки мост.

Радо бих вечно сан снив'о
андалузијски и младост
дивну пехаром ужив'о
овог живота где радост
је само трен ништавни тек
који ни чула не опи
осим што их смири к'о лек
већ да би потом чемером
ил' удесом тај сан лепи
ћутећ' по телу заменом.

ДРАГАНИ

				Дивнокоса,	Дево
			Деметро,	Разуздали	Родна
		Дражи	Ране	Ареста	Амор
	Дирнуше,	Разносе	Анђели	Горкосузе	Где
Дивља	Река	Адска	Гробу	Авет	Алеме,
Далеки Рају,	Анђеоски	Гају,	Амора	Носистрела	Носи
					Истоциље.

У ПАРКУ

Ноћас није у парку разлисталом
славуј златногрли звездане сне снив'о*
Златногуки стрељач је смртном стрелом
у грлу напети лук умирив'о.

Разлистало у мом парку лето.
Лавови кроз пламене обруче
прођоше у срцу снажни -
угледах те срећо моја мимолетна.**

*Деца нека убила му другу
- причаше врапци по гранама.
Знате ту причу дугу.

**Пролетела си крај мене.
Осташе врапци, славуј, лавови,
циркус и шатре разнесене.

ВОЛИМ

Волим, ах та реч већ звучи лажно:
зар умирем тако млад или то
само је смена годишњих доба.

Доћи ће знам пролеће и све ће
бити к'о некад: сретну већ, ваљда,
некакво анђелче плавокосо.

Даће ми знак ил' само пролетње
доба биће то: али ја, стара
већ будала, изгубићу главу.

ВРАНАЦ

Девојко из снова дивног,
златно се коло сплело
око твог лика блиставог,
обнажи своје тело!

Заиграј, срце ми загреј,
уживаћемо све до сунца:
љубићу те разблудну, еј!...
ставићу те на свог вранца.

Објахаћемо Млечни Пут
на пунокрвном вранцу мом -
изгледаће Пегаз попут
кљусине према вранцу том.

Предивна звездице моја
невесто сазвежђа овог
вечито жуђена сјаја
твог погледа устрепталог.

СУМПАК

Радост пурпурног поднева крви Исуса чедног.
Зар мора тако? О, узалудна жртво!
Златопрег белих коња маштања једног
срце је умириво. Анђела мртвог.

Крила му лака изнад облака
сунчев зрак спрживши у смеху смарагдном,
од муке Велика Кола упреже лака
нестајућ пре мрака са својом жртвом.

Дођох на поље звездано пресјајно
оружје носивши, ал' нигде трага.
Пас Орионов погођен давно
од Стрелца бејох оставши без блага.

Узалуд призивах све олимпијске музе
у срцу снажан. Ни сам Див помоћи не би мог'о.
Све бејаху измешане звездане стазе,
ни кренути без Амора не бих мог'о.

САН

Путовах ноћас чудним светом,
или необичан бејах ја:
лутам као туђом планетом,
ал' ипак нека светлост ми сја.

И лица виђам јасна, знана,
к'о изгубљена у свету том
и чине се далека, страна,
нестајућ' са сваким сусретом.

Лутају са мном по земљи тој -
ауто-пут пресече нам пут:
воде ме, водим их суманут,
журимо, ал' циљ не знамо свој.

ЈУТРО

Буђење изнова вечито чуђење.
Ту тајна времена спава.
У нови дан крени!

Буђење - рођење, скида свој вео ноћ.
Уснуле силе буде се и рађа се моћ.
Сад - дан, крени!

Неком је сваки дан исти - суморан.
Неком је дан нов - раздраган.
Дан.

Имаш још једну шансу.
Још може бити све.
Сад!

Можда је ово твој последњи дан.
Почни живот изнова!
Добро јутро будало!

А ја бих хтео
Пробудити се - сасвим други.
А ја бих хтео:
Пробудим се - а око мене
лица драга.
А ја бих хтео:
Гле, моја мама нешто каже.
А ја бих хтео
јутра стара.

СВИТАЊЕ

Воли, ова страст нестаје.
Где су свитања ознојена драга?
Пробудиш се на неком седишту
аутобуса, мучне дрхтаје
тела хладног оставља снага.
Куда путујемо, у ком свету?

У ПОСТЕЉИ

Људе игре сећам се непокретан у
постељи, ал' дух мој заиграо би.
Зар од свега само субјекат мој? Не дај се!
Не волим самоћу. Непостојање
шта је то? Царство духова многих или
апсолутно сазнање? Исувише је
бесмислено да не би било истинито.
Оно што чула нам дају уживајмо -
лепу душу изградимо у сјају.
Наћедимо из свих ствари то вечно
вино што тече у људе свих боја.

ЉУБАВИ

Умри! Шта чекаш љубави?
Зашто ме узнемираваш?
Па се још јављаш. Ниси ме
хтела. Бежала си као
да сам губав. Докле ћеш се
хранити мноме? И у гробу
ћеш ме узнемирити.
Теби ништа није свето.

СНЕЖНА КРАЉИЦА

Док ромиња киша окно моје јеца
под њеним бичем, а ја бих те љубио
моја снежна краљице ал' наша срца
непреболни чемер преснажно је свио.

Само вртлог прљаве воде носећ' ми
тело средишту незаном живот је мој.
Ти долазиш са неба ал' у недрима
овог Ниша ти постајеш само киша.

ЗИМА

Бисерне снове зиме дуге сањах крај пруге,
ал' сваког дана живот точи у моје очи
за сребрне ноћи дуге све црније туге.

Врабац покатакд с пута на мој прозор залута
и док снег веје сакупља мрвице са стреје,
а пећ лагано греје на окна замрзнута.

И лед се топи и лије поток суза слепи
у саксије где вапи, дршће плод што чуваће
нежност да би у пролеће никло ново цвеће.

ДОШЛА ЈЕ

Дошла је, а није ни знала
вечери дугих погледе чежњиве;
као обрано дрво све је дала
за страствене забораве.

За једно варљиво „драга“
и лепе обресе руку наде
на грудима, за дрхтање свега
што настаје у рашчупаном телу.

А кад остадосмо голи
бацих све за страст врелу;
узвикну о како то боли,
изгарају снови у свом пепелу.

У ЋЕЛИЈИ

Преживео си многе смрти и многа буђења.
У теби ниче и умире други свет.
Или су то само нервна узбуђења?
Ал' у теби је поље звездано и цвет.

Понекад сањаш и гледаш далеких птица лет.
И у малим стварима се може сакрити слобода.
У њима су твоја љубав, вера и нада.
Љубоморно кријеш тих играчки свет.

Ал' једнога дана у твоју ћелију упаде чувар груб.
И сам не знаш зашто ал' одавно „уз'о те на зуб“.
Преживео си многе смрти и многа буђења,
али то ниси преживео...

АНТИЧКИ МОТИВИ

Кад с трга робова трне јека и робље
и трговци робљем трговином с пазара
пресјајни пођу задовољни ил' не: ви, са
сметлишта дана јавног, сунцокрети душе
чемеру жеља јалових смер казујете.
Као кад путник сред међаве озебао
пећину пронађе срећно и у њој пали
ватру не би ли срце своје огрејао
и негостољубива туђинка учини
се снежна од сунца пресјајног топлија му,
а два глечера дијамантна, опточене
бисером, пламен тај алхемичар стари у
рубине претвори: усне усневах твоје.
Бејаш плен што река вировита носи к'о
Ахилеја кад Скамандар валима хтеде,
убијеним Тројанцима стиснут, разгневљен
силно да одведе Аиду, али њега
охрабри Посејдон док му Хера не посла
у помоћ Хефеста хромог нетрудним огњем
да утиша речнога бога. Овај пољем
огањ разгори и паљаше мртваца рпе,
а потом у реку наврне огањ, лепа
јој узаври вода: као Ксанто сагореван
огњем тако је у мени горела ватра.
Сањаш смрт старих окова: сени Старих у
Јелисејским пољима стиснуте дршћу, штит
Ахилејев непробојан, Хефеста дар, у
прашини лежаше под ногама варвара.

ЈЕСЕН

Јесен већ руже у баштама разлистава
к'о пожутеле књиге сипљиви старац
тражећи пролећа минулог пољубац
на сваком листу што се развејава.

Лет година небески пут показује
и сваки живот припада узлету том.
Хиљаде у години живот почиње
и каткада је пун звезда небески дом.

ЖЕЉЕ

Све најдивније дарове божанске
Лепотом што блистају радосно,
Афродита дарује смртним људима.
Вечно неостварене жеље заносне
Исти сан нек' обавије страсно!
Циљ Амор златокрили увек исти има
И жеља наших зна остварити склад.

СТАЗА

Стаза нека на којој
сусретнем старог друга
или шум ветра у крошњама
буде у мени осећања уснула.

Враћам се заборављеном
стазом свога детињства
у сваком тренутку
навире хиљаде успомена.

Треперим као лишће које
опада са дрвета на коме
смо брали рошчиће, урезивали
имена и тражили птичја гнезда.

Пролази стаза мог детињства
и завшава се као и све,
нема више Оазе крај Медвеђег језера
где бих могао да уживам у забраву.

Нестају стазе све више,
једноставне и скромне као детињство,
уместо њих су бетон и асфалт
да би ишли брже...

МАЈМУН

Један мајмун мали
скочио са гране,
јер му нису дали
да једе банане.

Пошао је тако
да тражи срећу
мислећи да лако
расте на дрвећу.

Лутао је џунглом
дуго уморан сав
кад одједном
појави се лав.

Никог није било
да га малог брани
па се скоком чило
нашао на грани.

Више после тога
није скитао,
када би ишао
маму је питао.

НОЋНА МУЗИКА

Лети лагано ширином
тамног окриља ноћи
заборављени склад
звукова вечите музике.

Та стара музика
у мени буди
осећања уснула
и навиру успомене.

Умирем са сваким
даном који одлази,
вратити се неће
никада више мени.

Знам, свитаће јутра
другом, бићу само део
неког заборављеног
звука у ноћи тој.

ИЗНЕНАДНИ СУСРЕТ

Чудесни свет илузија у тој ноћи
жар далеког лета поново буди у мени.
Хиљаде звезда трепере у твојим очима.

Моја љубав се поново пали
и гори усамљена и бесмислена
као светло у твојој соби.

Све је исто као некада,
опет сам заљубљени клинац
што стоји испод твог прозора.

Будало, зар још ниси схватио
да све што волиш мораш да
изгубиш пре или касније?

Десет година је прошло,
а још ниси научила
да кажеш “р”.

Да ли ћу те видети данас
или можда никада моја
бесповратно изгубљена драгана?

Пијан као и увек проћићу крај
твог прозора и гледати како
се гаси светло у твојој соби.

УВАЛА ПОТОПЉЕНИХ БРОДОВА

Желим да уроним у твоје очи
У ту увалу потопљених бродова
У којој трепере два бисера.

Спавах на доковима сањајући
Како силазиш стазом зелених борова
Кроз камење процветало.

На златним крилима маште
Моја душа као птица полетеће
У просторе плаветне и изгореће од љубави.

КРИСТАЛИ

Кристали ледени давно угашених звезда
сјајније од Сиријуса блистају у злату косе.
У твојим очима таласа се море.

Затим смо кренули сребрном стазом.
Са шкрипом сваког корака топило се ћутање
љубави моје згажене колима манијака.

Нисам те отпратио до куће и због тога
пратићу те до краја живота.

Звонимир Звонко Костић

ЗВЕЗДЕ КРОЗ ЖИЦЕ

Руже у баштама расцветале мру.
Заробљен у кавезу од бетона и челика
посматрам кроз жице звезде
што трепере слободне у бесконачности.

МОЈА ЉУБАВ

Моја љубав биће пожутела успомена,
стаза нека кривудава кроз живот,
покидани ланчић са нашег зимовања,
цвеће модрозелено у снегу заорава.

ГАЛИЈЕ

У оку твојем усидрене галије,
робови љубави оковани ланцима,
ноћ обасјана јасноцрвеним искрама.

ТОПОЛЕ

Шум ветра у крошњама топола високих,
море се прелива у тами препуно звезда,
музика прошлости у шкољкама уроњеним:
пришла си и нежно ме упитала...

Играмо загрљени у диму дискотеке,
далеке слике пониру у твојим очима.
Љубила си ме заљубљено и плакала,
кристалне пахуље нестајале су у песку.

Време оставиће траг на твом лицу.
Краљ моћни прождире тела у страху што чекају:
сени нестају као лептири ван овог света -
једино љубав душу обасјава вечитом младошћу.

ЛИПЕ

Случајно угледах твоје очи плаве
Прозрачне као море наших успомена.
Твој осмех трепери нежно као звезде,
Миришу липе у ноћи пуној сете.

Свака твоја реч је пољубац опојни
Са усана румених као пламен руже.
Листаш моју душу нежно...
Да ли ћеш наћи у тој књизи одговоре?

Нисам могао разумети твој језик,
Јер нисам научио основне ствари.
Чекам питања не знајући одговор,
Док ти одлазиш другом у загрљај.

Замишљени поглед у тренутку растанка.
Лепрша плава хаљина девојнице,
Додир твој још трепери у мени,
Звонки звуци музике замиру.

СУНЦЕ

Сунце се рађа бескрајно
Нестају генерације у земљи
Свет чека галију робова
Окованих ланцима илузија.

И ?

И бели камен и облак
И оковратник морских таласа
И бисери и сребрни песак
И љубав нестала у снегу нашег зимовања.

БЕЛЕ РУЖЕ

Две беле руже на плаво-жутом џемперу
У кругу две звезде као очи свемира
Бели бисери - охридски лабудови
Све нестаје у мору облака

Краљице мог срца у хаљини
Изатканој од безброј илузија
Што пажљивије слушах твој глас
Све те мање разумем

Желео сам бити поливач паркова
Са осмехом чаробним пришла си
и рекла да још није касно

На испиту нисам положио
Не умем да напишем реченицу
Заљубљен сам у моју учитељицу.

ПРАХ

Лети плави прах на крилима лабудова у сумраку
Слатки сати топе се у устима као пољубац
Гилгамешу је лакше било са Богињом Иштар
Пијанство прве љубави, киша и повратак из рудника

Бели лабудови плове око усидрених бродова
Магловита будућност дечака који је све изгубио
По аутобусима и прљавим станицама
Сунце нежно обасјава сан хладних извора

ЈУЛ 1969

Моја љубав је рођена јула
као Венера из морских таласа,
опет сам заљубљени дечко
што сања далеке таласе.

Уронићу у вртлог илузија
као звезда која је прекрасна
пала те ноћи у море
твојих плавих очију.

ПРИНЦЕЗА ЛЕТА

Очима пуним топле јулске ноћи
као море које нас очекује
и лепршавом хаљином, као мрежом,
уловићеш срца што сањају.

У ноћном бару играш се ватром
твоје тело дрхти у рукама,
глава наслоњена на рамену,
пурпурне руже на твојим образима.

Мислиш да је музика боља,
вече није пропало - зар не?
Сада само вештије свирају
и девојке брже абортирају.

Украшћу још једним погледом
осмех среће у очима детета.
Више вреде невешти звуци
гитаре направљене својим рукама.

Површна као пена морских таласа
ниси ни приметила дар заљубљеног
дечака који је стидљиво донео.

Он је продужио магарећим стазама,
свакога лета тражио те је
по врелом стењу, у морским дубинама
налазећи само шкољке и морске звезде.

ЧАИР

Љубави нове као лишће младо
Трепере у парку мога детињства
Хтео бих да те упитам речима
Што тону заборављене давно
Као дечја слагалица пуна веселих маца:
Да ли те понекад прену из сна
Возови у којима моја љубав путује?

ПОЉСКА

Ко те дира у ноћи моја туго
Да ли је то љубав или сажалење?
Све мучнији је тај далеки пут
без твог похованог пилета у аутобусу.

Снежни врхови Високих Татра трепере
Путујем са гомилом играчака
Као јелен упрегнут у саонице љубави
Јефтино сребро топи се под мојим ногама.

Као Цезар освајам ову земљу
Сањам те у суседној соби хотела
Моје срце куца брже од указног времена.
Зар се време срца може мерити?

Увала потопљених бродова

ЈЕСЕЊЕ БОЈЕ

Зима у ваздуху
решетке - паркови
ветар - тргови

ОПРАВДАЊЕ

Оправдање ђачко страховање
како се оправдати вољеној
пишеш цедуљице, речи навиру,
да ли је тренутак за лирику

Ниси разумела искреност дечака
који је стрељан са ђачком капом
ни српски када је говорио,
а некмоли мој лош енглески

Осмех у твојим речима блиста,
као рубини трајаће у будућности
или су то енглески фолови
и други који су га издали

Немој изгубити бисерни поглед
који ме враћа у мреже прошлости.
Ма колико таласи разума рушили
увек те подижем од својих илузија

Пружи ми руке на којима
трепере златни окови
склопи их надамном као глечере
наљути се уснама црвеним купинама

Време је неуморна река
лутања по парковима у круг
далеко море хучи у нама
плаво-љубичасто-црно-зелено.

ПОВРАТАК

Давни сан сам уснио ја.
Видех драга лица сва,
Али снег заорава брише све,
А камоли неостварене сне.

Корачам по снеговима Килиманџара;
Стојим дугокос у диму „Криденса“
Изгубљен и заљубљен у девојку
Са очима топлог плавог мора.

ОПОМЕНА

Све је теже буђење из царства таме.
Године све брже и бесмисленије лете,
Све већи терет је на твојим леђима.
Постајеш роб ниских ствари животарења.

Без плана дан бесциљни осветли
Тек лажни сјај непотребних ствари,
Или рад - илузија промена начина живота,
И све као колупови дуванског дима нестаје.

Живиш живот по мери конфекције,
Сети се да си ти ипак непоновљив.
Заузимаш време и руке будалаштинама,
Једнога дана приметићеш да си сувишан.

ОСТАВЉЕН

Остављаш ме када си ми најпотребнија,
Ближа су ми деца коју случајно сретнем.
Још ме не напуштају маштања детињства,
Свемирски бродови у прозачном плавом сну.

Из хаоса материје плаветнило неба,
Речи разбацане као цвеће по поду.
Сребрне крљушти мора трепере на сунцу
И љубав моја утопљена у таласима.

ЗЛАТНА ОЛОВКА

Пролеће пролеће тако брзо,
Златну сам оловку изгубио ја
Као ружа процветале латице,
Као златни папир детињства.

Златна змија пузи земљојезичком зеленим.
Треба ми помоћ мачка у чизмама
Да прикупим комадиће моје личности
Разбијене о хриди опојног мора.

Душе људских бића у кругу зачараном,
Заједничко уживање у ништавилу бесмисла,
Страх да упловим у ланцима галије.

ДАХ ПРОЛЕЋА

Опет пролеће птица,
Радост живота у очима,
Пољубац на уснама.

Нису ми потребне речи
Лековитих трава чудесних,
Ни вино рођендана изгубљених

Да изградим свет љубави,
Да се ослободим окова
Годова храстова дедова.

УКУС

У дане севера кровови кућа одевени,
Завет ћутања звезда,
Укус грожђа и ораха.

Неиспуњена жеља мора,
Марш Бечићи - Бијела,
Ноћ - топла магистрала.

СЛОБОДНА ВОЖЊА

Да ли си за једну слободну вожњу?
Двадесетогодишњицу слаavimo
У колективном аутобусу
На путу за Сајам књига.

Да те замолим за плес,
Или да играмо фоте - свеједно.
Ти нехајно гледаш кроз прозор
Док Стари храст пролази.

Не могу да затворим у књигу
Твоје модроплаве очи.
Зар морам да срушим Београд
Да би ово путовање вечно трајало?

ЗАСТАВЕ

Заставе лепршају на ветру прозрачне
Снови се топе - прљавштина векова.
Куда иду ови људи хладних срца
И мисли, као орлови сломљених крила?

Таложу се живот у телу
Сваког тренутка ка раскриљу будућем.
Лет година небески пут показује
И небо се каткада препуни звездама.

Година нова корацима
Лаганим се приближава.
Да ли залазак Сунца
Значи ново рођење?

ШЕТЊА

Да ли је један сусрет довољан да обасја
Шетњу бесмислену до врха и назад
Стазом прекривеном зеленим тепихом лишћа,
Кривудавам као змија омотана око брда.

Чујем како јеца флаута далеког друга.
Пронађи онај прави тон ван времена
Сан мили што смо снили
Бежећи у свет маште и илузија.

Сусрешћемо се још некада стазом
Магарећом која се зове живот
И листати заборављене странице
Немилосрдног господара времена.

РАЗГЛЕДНИЦА

Далеких снегова успомене тужне извиру
из случајно нађене давно заборављене разгледнице.
Хиљаде слика она приказује
и лавове из источне Африке.

Много лутах прашњавим сплетом улица
сањајући далеке пантере ишчезлих шума
и љубав моју у плаветнилу
пред залазак Сунца.

МОЛИТВА

Свет подземља ниче из мене.
Учврсти ум мој на правој путу!
Један јаук, или осмех више - мање
Значе ли нешто пред Твојим Лицем
Које гледа у овој тренутку
Врисак и смех милиона људи?

ВОЖДОВА ШКОЛА

Стари патос и биста Карађорђа на улазу,
Тишина рушевина, старе куполе на крововима
И стазе обрасле пузавицама тужним -
Последњи споменици заборављених доба.

Зар човек може уопште нешто да мења,
Или лав да лови другачије од пређашњих лавова?
Не желим да ме претворите у робозвер -
Оставите ме да пливам ка стени мира.

У којој књизи си леш дечака утопљен
У мору мутнозеленом ускомешаних успомена?
Певамо једну песму на различите начине,
Песме моје су чувари светог пламена.

О драги лику, сени златокрила у предвечерје
Још увек постојиш у сну загонетном.
Осмех твој даје ми енергију бескрајну.
Твој лик грб је мога града јачи од тврђаве.

МАСКА

Мислим на тебе узбуђен и пробуђен
Само пољубац у потрази за срећом
Певах пијаним улицама по киши
Можда сам прошао крај твог прозора

Скини ту маску духова из боце
Беле логике Џек Лондона
Хтео бих што јасније да запишем
У задимљеном бурету звук Прве љубави.

У ЛАНЦИМА

Још пишем песме једног прошлог доба
Кад чујем музику старих пријатеља
Пролеће за трен хиљаде успомена
Које не стигнем ни да прибележим

Оковани у ланцима аветињских бродова
Лутамо по овом проклетом мору
Препуном крхотина минулих времена
Без кормилара - старог гусара.

У мојој души живећеш као стуб преломљен
Учинили су све да не изградимо свет
Вечитих игара - поглед твој једино
Даје снагу и смисао љубави.

РАЗУЗДАНОСТ ШТАМПЕ

Разузданост штампе, ужас времена,
Сиромашни, подељени, завађени, реке избеглица.
Нестаје један свет савршено измишљен,
Руши се и ваља у прашини.

На нашим костима срушене куће,
Извиру тужбалице из распуклог старог прага.
Да ли ће знати да смо ту живели
Ратничке генерације чудних навика и обичаја?

РУШЕВИНЕ

Рушевине обрасле зеленим пролећем
Боре се за живот лахором успомена
У мозаику изгубљеног времена
Твој лик још увек живи

Чаробна царства прошлих љубави
То море стално надолази
Можда ће неко у њему наћи бисер
Када се разлије рушећи овај замак уклети.

ВРЕМЕ

Време бића тромо одмиче
У ништа се претвара све
Апсолут се појављује разарајући
Царства мисли и ствари

Буди страх и муку
Далеке сенке доживљаја
Руши могућност бивствујућег
Слободу путовања у ништавило

Градитељ куће у тами
Са очима ноћних птица
Заслепљен је светлошћу разумевања

Тражим те мислима
У колевци времена
Све стазе су кривудавае.

АНТИЧКИ МОТИВИ II

Опет се овом земљом разлеже лелек
Руши град на два се делећи дела.
Жене, деца и старци тужни остављају дом
И у други беже народ да живе у болу.

Заседе тајне уделише невољу ову
Жалостећи очинску земљу даровима злим,
Оружјем страшним срџбе плаховите
Носећи сваковрсне тешкоће, беду и пропаст.

Кржаве жетве дуж бразда плодних
Момци жању срамотну извршујућ службу
- Људима смртним живот је угашен,
Јастребови наружују мртве, гозбу за псине.

Који ли то зловољни бог одлучи
Страшне да заметне битке између народа јадних,
Да подстиче грехоте и сагрешења
Множећи свађу и страву?

Старешине војне нек' мир углаве
Одвлачећи мртве једне од других,
Страховит плач једних и других
Нек' помири народа оба!

ВОДЕНИЦА

Поново крећем на пут
Далеки поред реке
Стара места нестају
Као каменчићи у води

Речи тихо жуборе
И стару причу покрећу
Као воденицу трулу
Нарасла прљава вода

Ни рачунари моћни не могу
Да израчунају патњу и гнусобу
Које смрти показује пут
Као у времена стара

На старом новцу
Ликови сурових владара
Бачених у реку
За срећу свињара.

САНДУК

Отворио си сандук пун
Изгубљеног времена и промашених идеја
Које ни ти већ не разумеш
А камоли нови нараштаји

Мислио си оставићеш нешто вредно,
Све је било узалудно
Све је прошло и пожутело
Опет си сам

Све то завршиће на ђубришту
Најкултурнији све спале
Штедећи труд потомцима
И повуку се из хигијенских разлога.

МУШМУЛЕ

Звали су ме Мумуле
Јер сам тако звао мушмуле
И због тога говорим муму језиком
И живим у Муму земљи

Због тебе сам почео да играм
Кошарку не би ли ме запазила
Док радиш физичко са другарицама
У црном трикоу и балетанкама.

СТРИПОВИ

Стрипови мога детињства
Бежећи из овог света свако
Налази себе веома лако
Као у наручју материнства

Светови стари израњају
На далеким планетама,
Пронашао си своје јунаке
Никада те неће изневерити

Времеплов је спреман
Летиш кроз време и простор
На крилима маште
Сусрет векова је остварен.

ХОРОСКОП

Не могу да пронађем лик
У сплету прљавих улица
Магични круг заљубљених
Енергију старих светова

Свет равнодушан за сузе
Урањам у истоветност бића
Шетња облацима бескрајна
Препознајем сан магловити

Нађите место у хороскопу
Заборав у царству бајки
Утваре са пожутелих страница
Миле сени и духове прошлости.

ДОЧЕК

Сунце урања у тријумф варварства
Једне године узалуд изгубљене
Ближи се Нова дочек је спреман
И поклони у црним ковчезима

Срећно време тајни промашено
Успомено тужна вина отровна
Окићен лажима дом безбрижно
Биће срушен ускоро случајно

Деда Мраз вам обећава
Наду стару утеху беде
И показује се бестидно
Као највећи лажљивац

Вуку се године празне без тебе
Лагано топећи се у рођенданском сну
Душа моја долетеће до твоје
Привлачније од земљине теже.

ПАЛИЛУЛСКА ЧЕСМА

Довољан је изненадни сусрет
Код Малог саборног храма
Да претвори у вино
Воду Палилулске чесме

Зашто кријеш тај поглед
У очима твојим таласи мора
Још увек мистично трепере
Топи се платина далеког рудника

Савршена господарице снова
У овом царству владаш вечито
Не могу ти ништа трговци лажима
Ни црне легије под командом Сатане.

ДЕЦЕМБАР

Не смемо да се погледамо
Одлазе одвучени у бездан
Упрегнути у амове срама
Робови бесмисла отрова пуни

Повија се дрвеће на стазама
Опадају увели остаци живота
Утапајући се тихо тише
У кишни децембарски дан

Стисак руке у журби
Навратићу до старог пријатеља
Да слушам стару музику
И пронађем изгубљени рај

Као очи Симониде у даљини
Не могу да те победе
Добри режисери страве и ужаса
Ни избори у овоме граду.

ВАТРА

Снег вијугави по улицама
Заштитник прераног буђења.
Спалићу ту стару вештицу,
Сусрет довољан за магију,

Униформе, заставе и мараме,
Маршеве, смотре и сусрете,
Шаторизацију, сигнализацију и орјентацију,
Патенте, вештарства и трке у џаковима,

Чајанке, игранке и журке,
Сентиш, шиз и стискавац.
Горим на ноћном путу
Као светионик са стене,

Летопис јата успомена,
Ђутање трагом лисице,
Јавори, јелке и борови,
Завети, летови и звезде.

ЗЛАТНА ГРАНА

Ход сунчев Нову годину означава
Белином тонући у плаветнило
Прелази пажљиво по стењу оштром
Лагано стазом стрмом и суровом

Златна грана блиста једино
Више је не заклања разметљиво
Дивље шибље и дрвеће осушено
Убери је пролазниче и унеси

Старом крвљу свет мртви
И раскриљем својим покреће
Чудесну снагу и смисао даје
Таворењу у мемљивим скровиштима

Оживи игром свет ишчезли
Понови обред смрти и рађања
И жеље давно заборављене
С уздањем у будућу срећу!

БРОДОВИ

Гледаш ме као и увек
Као и сваку будалу
Свирепо и страшно чудовиште
Глупостима усмерено и преварено

У твојим очима пуним опсена
Сам у најбољем случају
Још један досадан
И сувишан побуњени дивљак

Који верује да магијом
И ватреним стрелама
Може да те уграби
Окрећући све тачкове уназад

Како да дођем до тебе
Само смо два брода
Везана многобројним ланцима
У страху од судара

ТАМНИЦА

Чувари су нас на време
Раздвојили ради безбедности
Оградили у тамнице
Озидане крвљу и костима

Све већи је тај зид
Преко реке кржаве
Равнодушно посматрамо
Неуморне градитеље

Духови заборављених предака
Вештим гласинама разгневљени
Бела свила изгажена
Већ унапред осуђена

Узалуд бдења бесконачна
Смерно теби посвећена
Опомињу нас да је време
Протекло предвиђено за разговор

СНЕГОВИ ДЕТИЊСТВА

Корачамо заједно поново
По снегу детињства
Небеским искрама град
Чини се окићен сав

Сети се игре безазлене
Немира пучине плаве
Као мећава речи навиру
И топе се твојим погледом

Запали замрзнути вулкан
Свет направљен од леда
Горим од твоје хладноће
Лагано облацима снежним

Пахуље лете равнодушно
Кристалима извезен пут
Тонем у снове магловите
Мир далеких планина

УЛИЦА

Враћам се твојом улицом
Као пијани морнар
Са лутања многих
Певајући стару песму

Тражим те као и увек
На пешчаној обали
Тог далеког лета
Бескрајно безгранично

Мој брод је потонуо
У тој пучини плавој
Пливам узалудно снажно
У загрљају снова

Тренутак с тобом
Време нежно уништено
Све се претвара
Поново у исти пламен

СЛОМ

Коме је потребан
Слом једног народа
Презреног и остављеног
Крајем овог века

Моћни врач преноси
Вештије и лажније
Магију чаробних речи
Прост лукав и покварен

Онима који каљају
Овај стари град
Крвавим ножевима освете
Хранећи се бићем

Дух путује свемиром
Лагано ка ништавилу
Затворен у боци
У рукама пијанице

ВРАПЦИ

Врапци долазе гладни
Мирис пролећа тужни
У реду сиромашни
Ланци судбине ружни

Корачам улицом напуштеном
Бежећи од тебе и себе
Ни стих ни музика
Не знају формулу

Језеро мирно светли
Без немира валова
Оголеле беле кости
Шуме снегом завејане

Поглед лута по бескрају
Једино боје снова
Преливају се чаробно
Љубичасто - плаво - зелено

ОГЛЕДАЛО

Зима долази лагано
Одузимајући снагу лету
Плаветнило облацима
Страхом лист трепери

Утонућу кроз огледало
У свет продужени
Тражећи твој лик
Дођи загонетно

КОСМОГОНИЈА

Ти си животиња хладнокрвна
Која мења крзно сваке године
Са досадним бувама на телу
Које стресеш повремено

Реке теку твојим венама
Равнодушно се окрећеш свемиром
Моћни господар царства ништавила
Све је унапред осудио на пропаст

АУТОПОРТРЕТ

Младић загледан у даљине
Пун вере у снагу природе
Која борави у њему
Поново затвара круг

У споменару времена
Запис првог сећања
Са сигурношћу у топлину
Која нови живот буди

Пажњу му не привлаче
Златници и бисери нехајно
Разасути пољима зеленим
Већ девојка у плаветнилу нежном

Само облак нестални
Или птица на трен
Узнемире га у бескрају
Чврстине и поверења

КАПЕТАН

Сусретнеш ме увек у лошем издању
Неспремног у бескрајном плаветнилу
Ветар повија зеленило у ницању
Осећање снажно речи спутава

Као капетан давно потопљеног брода
Посматрам како тоне спољашњи свет
У хаосу, паклу или рају
Свеједно наћићу те сигурно

СКОК

Враћам се на ту обалу
Збуњен својим сновима
Корачам по оштром стењу
Тражећи лик у камену

Скачем са тајанственог острва
Или острва пингвина
Одлучно у бисерне таласе
До дна мутнозеленог

Време грабљиво краде
Слаткише детињства
Зелена шума изгара
Над увалом потопљених бродова

КРУГ

Поново тмурни дани долазе
Пожутело уморно лето
Лишће мирно чека свој крај
Бескрајни зачарани круг

Сређујем бедне мрвице
Прикупљам комадиће вечности
Вртим се у вртлогу
Зелене прљаве воде

У ликовима случајних девојака
Препознам понекад твоје усне
Пуне предсказања судбине сна

Још само тренутак плаветни
Узнемирено трепери на заласку
Као твоје очи пресјајне

ОЛУЈА

Душе умрлих лебде
У облацима мирним
Посматрају овај свет
И постају све тмурније

Трепере крици одвратни
Заробљених у паклу
Парају гласом громовитим
Прастаро небо слојевито

Дрвеће стоји узвишено
Јато птица уплашених
Лети све ниже

Свака кап кише
Као суза њихова
Пуна је опомињања

НА БРОДУ

Заслепљени мржњом путујемо
У пропаст мрачну
Далека светла
У ноћи трепере

Плаћамо старе рачуне
Зелен одвратан плод
Изгара камени пут
Преко моста тог

Све смо ближе крају
На броду судбине
Звезданим стазама жут
Месец сред тмине

Циљ живота је
Сиромашан плац мален
Соба тесна веома
Од црних дасака

Као неке очи
Тамно широко окриље
Једино сан плави
Остаје у глави

ЗАПИС

Дани пролазе као река вировита
Сунце се разлива у плаветнилу
Сред јата грабљивих птица
Клупа у парку на крају очаја

Заробљен у овом акваријуму
Разапет у магичном кругу
Као прича она стара
Дан што плете ноћ опара

Старе навике краду сећања
Река протиче изнад пролећа
Ломи се о хридине безумља
Бескрвно светли у ноћи

Посматрамо се као две животиње
Које се не разумеју
Отвори флашу и пронађи запис
Из увале потопљених бродова

ДИСКО 13

Ноћас је град невеста у белом
Светлуца улична калдрма
Сведоци љубави су ту
Знам срешћу те

Поред мене играш с другим
Некада бих се потукао
И због мањих ствари
Сада само палим цигарету

Стари нас покрећу снови
Времеплов је спреман
Играмо као преисторијске
Животиње на балу вампира

Часови отежали истичу
Помогни ми да раскинем
Окове робовске и нађем
Изгубљене стихове

ЛЕД

Тонем у прошлост
И боје у полумраку
Испијам сваки трен
Светло музику и дим

Са неба падају
Кристалне беле звезде
Твоје лице хладно
Као снегови Килиманџара

Траг плави у снегу
Моје срце не може
Да истопи лед
Снежне краљице

Из тмине зиме предуге
Сунчани мир језера
Једино обасјава
Поглед разумевања

БРИГЕ

Поново безброј брига
У ноћи разбијено биће
Све теже је буђење
Из тмурних сећања

На крају века
Године окрвављене
Васкрсла чудовишта
На овим просторима

Хладно небо плаво
Ледено сунце златно
Вртлог живота
Кроз распукле облаке

Добродошли весници пролећа
Уништите у мени
Све старо и дотрајало
Из претходних векова

БОЖИЋНО ДРВО

Божично дрво окићено
Плаветнило бескрајно нежно
Спалићу стару годину
Зиму у бели дим

Стари свет од паучине
Сећања на прашњавом отоману
Трули ружни снови
Бесмислено ништавило разобручено

Ти си савршенство из стрипа
Који смо читали кришом
На часу испод клупе
Слепи и глуви за предавања

Пожури залази сунце
Срушене пешчане куле
Магловите оштре стене
Узалуд изгубљен брод

МОСТОВИ

Сусрет црнаца у аутобусу
Незадовољно узнемирено стадо
Чека наредбу за клање
Уморно без кућишта

Мостови братства и јединства
Од нагомиланих костију
Уске улице бели мермер
Мала дворишта сакривена

Стара одвратна вештица
Пакосна крештава наказа
Уста пуних змија и жаба
Цеди жуч из себе

Сви се поковавају законима
Жеђи глади и смрти
У угловима свести ликови
Нестали у вртлогу времена

ТМУРНИ ОБЛАЦИ

Засићени тмурни облаци
Путују ђутљиви остављајући
Реку мутну као вино
И ово балканско блато

Увек исте бриге
Постајеш део трулежи
Који мрзи цветања нова
Проведи дан другачије

Само си још један
Промашени човек који слуша
Музику умрлих певача
Срећан у акваријуму
Сребрнозлатних крљушти

Заборавио си у животу
И шта си желео
Плове ноћне сенке на зиду
Бледом као сећања

СВЕТЛО

Улица слепа и мрачна
Светло сред ноћи
Мир свемира у хладноћи
Бледи месец у самоћи

Никада ниси разумела
А сигурно и нећеш
Напуштену кућу
Без подрума и крова

Сваког тренутка може
Да ме однесе ветар
Са тих трулих стена
У ту мутну воду.

Бесмислено сакупљам
Скривене златне руже
Слапове плаве
Између тмурних облака

РАЂАЊЕ

Рађање неодлучно
Дрска вештина
Отвара задњу карту
Игре мрачних сила

Стубови китњасти камени
Храм ледени лелујави
Мучитељ се одмара
У предворју вечности

Старо тло живота
Птица круг означава
Лети на граници
Сазвежђа раскрыљена

Мислио сам да је поглед
Али то је била мисао
Пролеће кроз светове
До бескраја

МАРТ

Блага светлост дана
Цвркут удаљен
Променљиви март
Као ратна срећа

Буђење безвољно опојно
Никоме ниси потребан
Досадно преносиш оно
Што треба да заборавиш

Ко ће разумети
Твоје искуство
Ружно корење
Расејано по пољима

Гомила бескорисних
Података у мозгу
Нико на тебе
Озбиљно не рачуна

ГОДИШЊИЦА

Све годишњице су балови вампира
Ипак долазим јер осећам видећу те
20.7.1969. двадесет пет година
Никако да преболим ту дечју болест

Знам таква љубав је лудост
Дошла си изненадно брзо
Прошла крај мене и почела
Твоју вечиту игру

Пред тобом сам још увек онај исти
Који не уме да састави реченицу
Још увек пишем лоше стихове
Које никада нећеш прочитати

Ни сада не знам како да ти приђем
И да те замолим за игру
Успећу ваљда у наредних
25. година некако то да смислим

ВРТЛОГ

Неки вртлог вечности
Скривени круг цветни
Престо од белих облака
У плаветнилу царства небеског

Стара златна грана
Напуштена обрасла стаза
Утабана босоногим генерацијама
Усамљени извор скривени

Тромо уморно зеленило
Пролети узнемирена ластавица
Несрећан и сувишан очекујеш
Могуће срећне промене

Спреси се за одмор
Остави некорисне навике
Знам да постоји лик бесконачан
Осмех слободан ружа процветалих

ЈУТАРЊА МОЛИТВА

Буновни прошли дани
Мутна сећања мрачне успомене
Сањиво рађање свести
О бескрајна утопија

Не дозволи да кваре
Дан сунца и плаветнила
Људи без идеја
Слуге мучног битисања

Искре сребрни звуци
Јутарње молитве
Душа светлом озарена
Милошћу бојжом пробуђена

Птица се буди
У песму претвара
Хаос и мрак
Љубави тужне прах

ПОКУШАЈ

Све је то само папир
Бледа сенка сенки
Зар стално труљење
Да истина је

Само узалудан покушај
Филозофије распадања
Одлучно одбаци
Савршенство и бесконачност

Новим слепилом се не лечи слепило
Новом мржњом стара мржња
Само бос и го човек
Може природно да игра

Ипак желе слободу
Нема прогањана звер
Најлажљивије биће у природи
Црвено сунце и град страха

ПУТ

Спреси се на пут
Којим су прошли сви
Без пара као и увек
Мој будући читаоче

Понеси најважније
Пун ранац снова
Хиљаде речи поиграва
Са заборављених страница

Сада је само важно
Доћи до плаве обале
Попети се стазом
До шуме маслина и борова

Охрабри срце музиком
Зарони у њене очи
Наслади душу своју
Осмехом сунчаним

Да ли ћемо се срести
Још једном
На неком летовању
Или зимовању

КРАЈ ЛЕТА

Пролетео је распуст пуне фиоке успомена
Почиње нова школска година преписујеш старе планове
Грчевито сакупљаш последње плодове
Свакога часа може северац да захучи

Огради своја поља од штеточина
Закључај одаје прошлог времена
Лава са златним крстом
И седам белих слонова

РАВНИЦА

Живимо у истом простору
Али у различитим временима
Крећемо се утабаним стазама
Тмурном једноличном равницом

Последњи рођендан је све ближи
Моје време је сунце на хоризонту
Светло мистично у ноћи
Љубав вечита у песмама

ПЕСМА ПРОСЈАКА

Крећем се полако у прошлост
Још један досадан дан
Тоне у благост заборављања
Остаје само измучено тело

Звезде хладно трепере
Градитељ слободни зидар
Поново ме кући у ђубришту
Охлађен чекам утрнуће

Страх и ужас ме обузимају
Паника сестра бежања
Покреће ову трулу галију
Ка хоризонту недокучивом

Удели ми поглед плави
За бескрвне слике задубљења
Док стојим испред твог прага
Као утихли мудрац Просјачке академије

ЗАМАК

Захвали Богу јутарњом молитвом
Што ти је отворио очи
Загризи отровну јабуку
Са дрвета сазнања

Испи вино умрлих плодова
Окити јелку лажним накитом
Младу жртву старих заблуда
У празном оклопу

Нико не може да сруши
Чврсте куле замка зачараног
Који чува благо потонулих бродова
Скривено од робова и гусара

Рођен у новогодишњој бајци
Као принц или жаба
Свеједно не брини
Пољубиће те на крају

ГОДИНЕ

Године прошлог времена
У бесциљном кругу
Окрећу се лагано
Пут вечитог враћања

Пролазе журно робови
Суморни везаних очију
Ка свом потонућу
Чекаш ме стрпљиво

Последње светло угаси
Снажним дахом захучи
Знам иза облака тмурних
Плаветнило је сунчано

Нежни сребрни снегови
Брзо сакривен поглед
Остају још једино
Одлука и стих исклесан

ВИТЕЗ

Разобручи ланце реалности
Сетне облаке на плавом небу
Праслике вечите су само
Бледе сенке стварних догађаја

На планети зависти и мржње
Лутају звери без идеја
И витез у сјајном оклопу
Вољен светлошћу звезда

САЊАМ

Сањам једно лето
Хук морских таласа
Белог јелена и срну
У вечитој игри

Белих хотела палме
Вашар таштине и снова
Врти се безброј
Разнобојних сијалица

Светла у ноћи
Стари сто дрвени
Борове иглице расуте
По прашњавој стази

Пар белих птица
Изнад сфере реалности
Протиче река сећања
Толико година без тебе

ОДЛУКА

Крени неодлучан
Чекају те пруга дуга
Хладан извор непресушан
Плава лагуна зачарана

Црвено острво камено
Подводне стене давно
Оборене у море пенушаво
Ланци бродова потопљених

Тражи најдражи
Сан детињства
Разнобојне каменчиће
На пешчаном жалу

Одлучи се већ једном
Заустави дах на трен
Скочи са највише стене
У плави загрљај мора

ВЕТАР

Разлистала јесен разбацане успомене
Пређи преко моста
Попни се на висораван
Суморних видика

Улепшај дан бар речима
Утони у снове безбрижно
Спреми се за вечерњи излазак
Док живот пролази крај тебе

Презрени и ником потребни
Људи искиданих мисли
Преварени на крају века
Лутају земљом безнађа

Све даље рођење
Све ближи рођендан
Тмурни облаци јесење боје
Ветар дуг лети крај реке

ПУТНИК

Једном ће залутали путник
Проћи поред не знајући
Да испод наслага леда
Леже мртве цивилизације

И шта да тражи у леду
У мрачном делу свемира
Где Сунчева породица кружи
Бесмислено око угаслог Сунца

До тебе ми треба
Триста светлосних година
Блисташ из даљине
Бледоплавом светлошћу

Једино она може пренети
Љубав до далеких светова
Где друге звезде
Милују топлином заљубљене

НОЋ

Са друге стране Сунца и свести
Звездана јата недокучива
Успомена на први дан
Рађања из хаоса

Отварају се врата космоса
Сједињују се време и простор
Звездана светлост преноси
И предаје тајну поруку

Далеки ликови и химере
Са других светова
Ишчезлих у судару галаксија
Долазе у твој сан

Мисао брже од светлости
Лута отргнута од бића
Ствари мртве гледају
Живот осуђен на умирање

Стално кружење и враћање
Твој сан је објашњен
Пробудиће се многи збуњени
Ипак један разумеће

ТАЛАСИ

Хаос уређен по законима механике
Простор се савија у бесконачности
Река нестрпљива жури
У море без повратка

Долазе један за другим
Таласи из плавог бескраја
Разливају се у свести
Бесмислено запљускујући успомене

Узалуд покушавам
Да вежем у чвор
Сетне боје сећања
И један поглед скривени

Стари свемирски хајдук
Иде трагом лисице
Тражећи камп уснули
У шуми зелених борова

ОСТАВИ СВАКУ НАДУ!

Брза вожња у пакао
Не брини сви путеви
Воде у том смеру
Не можеш да залуташ

Далеко од светлости
Чекају те демони
И авети прошлости
Остави сваку наду

У страху узалуд
Покушаваш да побегнеш
Део си пропалог света
Који одлази безимен

У прљавом балканском
Блату сурови господар
У рату доводи у склад
Метрику плиме и риме

У ДВОРИШТУ

Не сећаш се прошлих
А нећеш ни будућих година
Само си бедна тачка
У овом зачараном кругу

Свуда знаци умирања
Сусрећеш пропала лица
Прошлих садашњих
И будућих генерација

Савремени робови
У земљи очаја
Овде је свака генерација
Изгубљена генерација

Заборави све
Спали вештицу
Заљубљен у старом
Школском дворишту

МОЛИТВА II

Опрости мени грешном
Истерај убицу из мене
Нека ум царује
Чекање је завршено

Смилуј се на оне
Које је сатана
Довео до најниже
Степенице људског рода

Не дај да скончам
У одвратним боловима
Изнурен грозно
Нека живот снажно захучи

Услиши молитву да још
Гледам ово небо плаво
Пролећно сунце и питома брда
У мирном зеленом језеру

ТВРЂАВА

Господари моћних цивилизација
Модерни робови и поглавице
Примитивних народа
На вашем су тријумфу

За нас имате само
Канализацију и радијацију
Колико је још беде потребно
Да увећа ваше богатство

Сањам стару тврђаву
Куле витке високе
Стражаре беле стубове
Дубоке ровове и орлове

Мостове дрвене камене гвоздене
Калдрму ћорсокаке безимене
Баште сребрне жандаре на коњима
Источне балканске ветрове

ЦРВЕНИ БАЛОН

Ипак долази лето и
Писмо далеког пријатеља
Бесмисленим речима
Дајеш снагу и дубину

Без тебе сам само
Још један изгубљени лудак
Црвени балон неухватљиви
Изнад летње позорнице

Опет пролазност слави победу
Једнога дана цвеће бојажљиво
Више никада неће процветати

Господе дај ми место
И корак пун чврстине
На овој великој вртешци

БОРБА

Да ли си витез вере
Звонар Богородичне цркве
Дон Хуан Дон Кихот
Или Дон Кретино Идиот

Колико ти је живота
Још потребно да схватиш
Лепотица не може никада
Да заволи звер

Само си још један
Занесени стари лудак
Који живи у свету
Ветрењача и авети

Можда цвеће даноноћно
Може да схвати
Твоју борбу против
Само теби видљивог

ПРЕТХОДНО НАКАШЉАВАЊЕ

У прашњавој библиотеци
Листајући пожутеле странице
Нађох у старој књизи
Једну малу фотографију

На полеђини је неко
Мудро написао само
Успомена од Edite Piskel 1938
Не назначивши коме

Због тога сматрам
Да је та слика дошла
До онога коме је
И била намењена

Бринућу о њој
Све док је не
Нађе неко други
Који ће је преузети

УСПОМЕНА ОД EDITE PISKEL 1938

Окружена случајним пролазницима
Који би кроз тебе да уђу у историју
Стојиш пркосно и заводљиво
Ти дивна девојко са дечачким лицем

Да ли си позната и славна
Тражим твоје име у поезији
Музици сликарству филму
Теби све пристаје

Можда си била само
Непозната девојка
Која је завршила
У концентрационом логору

Безбрижно позираш
У предвечерје великог рата
Који ће прогутати
Још једну изгубљену генерацију

Ко си ти Edite Piskel
Гледаш ведро са слике
Једног света који је пропао
Сјајно противречиш пролазности

Звонимир Звонко Костић

Ти бесмртна парадигмо богиња
Није ти потребан извор
Стојиш као Сфинга
На тлу ишчезлих царстава

Ти си орфејска музика
Којом и Кербер занеми
Достојнија си од Хелене
Да будеш узрок светског рата

Све око тебе је ништаво
Твој осмех руга се смрти
Ништа није веће од тебе
Мала Edite Piskel

Ти си почетак и крај
Демијург стварности
Космички принцип
Spiritus movens

Основна аксиома и тријада
Тачка права и раван
Теза антитеза и синтеза
Опште посебно и појединачно
Зар може вавилонска збрка језика
Да искаже неизрециво
Зову те Афродита
Викторија Дијана Атена...

Увала потопљених бродова

Обасјаваш све својом светлошћу
Ти си космичка тајна
Господарица раја и пакла
Свег живог и мртвог

Зову те још Нада
Зора Сунце Земља
Обраћају ти се многобројним
Речима немуштим језицима

Узалуд покушавају вековима
Уметници да те прикажу
Филозофи схвате и
Научници објасне

За тебе они представљају
Само гомилу јадних глупака
Крик примитивног дивљака
Који игра у колу вировитом

И најбогатији краљеви
Су пред тобом просјаци
А највећи тирани
Су за тебе само слуге

Градиш и рушиш
По својој вољи
Отвараш врата мистерија
И улаз у подземни свет

Звонимир Звонко Костић

Не могу се велике ствари
Рећи на малим листовима
Све фреске иконе и
Песме за тебе су претесне

Ипак фотограф је покушао
Као Леонардо да ухвати
Твој осмех или подсмех
У своју мрачну комору

Булевари се топе
Под твојим кораком
Све је премало
За твоју набујалу младост

Рођена у борби сила
Чикаш ме изазовно
Док тражим речи бесмислене
Да кажем све несанице

Због тебе се још
Увек будим окупан знојем
Док твој поглед
Говори речитије

ОПРОШТАЈНА ПЕСМА

Желео си да освојиш свет
Никоме више ниси потребан
Проводиш живот бедно
Стар сиромашан и сувишан

Хтео си рећи нешто мудро
Никога то не занима
Најбоље све то спали
Уштеди другима труд

Паметнији су на време
Дигли руке од тога
Касно си схватио да водиш
Унапред изгубљен рат

Оставила те је када
Ти је била најпотребнија
Срешћете се у рају
Или паклу свеједно

КАРТА

Долази јул узми карту
У једном правцу
Не брине ништа
Заборавиће те брзо

Све је сивомаслинасто
Побегни што даље
Већ се питају
Ко беше овај

Чекају те топло море
Бескрајни хоризонт
Милиони девојака плавих
На сунчаним плажама

Већ си изгубио
Довољно времена
У овом зачараном кругу
И проклетој авлији

ВОЂА

Вођа који јури овом планетом
На челу варварског народа
Клопарање копита коњских калдрмом
И дивљак који пева тужбалице

Заробљен окрећем казальке
Немилосрдног господара
Камених коњаника стражара
Мој живот пролази

Можеш још да разобручиш ланце
Једним покретом руке
Ипак ти стојиш непомично
У хаљини закопчаној до грла

Никако да нестане враџбина
Израњаш непрестано из таме
У благу светлост јутра плавог
Са осунчаним осмехом на уснама

ТРЕН

Пролеће трепери узнемирено
Склад руше сећања
Без смисла и броја
Нису потребне речи

Боже дај ми снаге
И љубави бескрајне
Чини ми се трен
Пролази све брже

Бежи од сваког места
И не враћај се никада
Предуго бићеш само
На једном месту

Зато замишљај сневај
Једино преостају утехе
Боје неба и мора
Занос и даљина

СТАРА ВРЕМЕНА

Читаш старе стрипове
Слушаш стару музику
Гледаш старе филмове
Шеташ старим стазама

Срећеш старе пријатеље
Сећаш се старе љубави
Не жалиш за старим
Временом већ за младошћу

ЗИМОВАЊЕ

Зар је све само сан
Да ли се уопште сећаш
Хладног зимовања
После врелог летовања

Због једног погледа
Макар у огледалу
Сишао бих у подземни свет
Богињо орфичких мистерија

И немилосрдног владара
Омађијала је она
Која га вечито оставља
Он зна шта је чекање

Узалуд састављам ланчић
Који си прекинула давно
Твој лик још трепери
У мени као некада

ЧЕКАЊЕ

Као и увек сам незграпна
Заљубљена досадна будала
Која не схвата да она
Једва чека да јој неко приђе

Она нервозно гризе усне
Док пажљиво посматрам
Како се њене очи и коса
Преливају златноплаво

А онда бленем у њу
Док игра са другим
Као и сваки клипан
Све се руши у мени

За све је крива
Ова проклета музика
Чекаћу само још ову песму
А онда ћу јој прићи

ЗВЕЗДАНОМ ПРИЈАТЕЉУ

Милијарде звезда трепере у ноћи
На некој планети стојиш ти
И посматраш велико звездано небо
Наши погледи се додирују

Не видимо један другога
Али нас спаја исти дух
Као и наше душе светлост
Што лети простором звезданим

И ти си хтео да побегнеш
Од мучитеља твоје планете
Подигнући поглед ка небу
У тренуцима патње и очајања

Светлост твоје угашене звезде
Улази у моју душу
Негде у тој светлости
Налазиш се и ти

XXI ВЕК

Зар је то XXI век
Страх од пролећа
Страх човека од човека
Преварене генерације
Које не оскудевају
Једино у ратовима

Зар је то XXI век
Слаткоречиви зликовци
Гладни власти
Тријумф варварства
Патња муке и страх

Зар је то XXI век
Владар са својом женом
који се узидавају у камен
Као вечити календар и образац

Дрски шупљи идол
Spiritus movens без кога
Ништа се не дешава
Нити би могло да буде

Звонимир Звонко Костић

Бог који се појављује у свима
Свестан моћи заповедника
Послушних извршиоца његове воље
Дух који је у свима

Достојанствено благосиља
Гласачку машину за одобравање
Чланове племена који обављају
Заједнички ритуал враћања на почетак

Зар је то XXI век?

Увала потопљених бродова

ИЗГУБЉЕНА

Љубав је кад је више нема
Удаљена милионима година
Изгубљена песма у вечности
Која изгори прејаком светлошћу

НА КЛУПИ

Лежим на клупи каменој
Светиљке мирно у мору светле
Само трепере надамном
Безбројна јата звездана

Ти и ја спојени у тами
Као небо и море плаво
Као блештави бисерни
Прастари ђердан свемирски

Све дивно већ је речено
Све мисли се понављају
И окрећу око вечите
Исте слике људи

На тој вртешци бескрајној
Није потребан гром
Да обори старо дрво
У клисури каменој

Зауставити је не могу
Ни када се заледи
Плаво море и ја са њим
У овој Боки Которској

У ХАОСУ

Стојим усамљен у хаосу
на мосту сребрном,
долећу из мрака јата
фантома црнокрилих.

Пролеће засуто бомбама
умире тек процветало.
Љубав као залог вечног живота
долеће на крилима
милосрдног анђела.

Потрошио сам време
у сећањима и рововима.
Заборавио сам да пишем,
а заборавићу и да дишем.

Звезде у очима,
два бистра извора,
златни бродови на таласима,
звездана јата зачарана.

Са сузама од ћилибара
као Еха понављам речи
на плавој обали снова
у сенци белих топола
крај језера Успомена.

ОПРОСТИ!

Опрости заљубљени младићу
За твоје пропале снове,
За све непроспаване ноћи и
За све ране на души.

ШКОЉКЕ

Већ дуго ти нисам ништа написао,
А ниси прочитала ни оно раније.
Још увек те тражим у мору,
Свакога лета сакупљам шкољке.

Свака од њих шапуће поруку
Коју не умем да ти напишем.
Поклањам их са надом
Да ћеш их некада угледати.

Ипак најлепше чувам за тебе.

ЧАРОБНА ВРТЕШКА

Плаветнило у сузама бисери
Заљубљени загрљени
У задимљеном бурету барута
Које свакога трена експлодира

У звуку музике у срцу
Само још један трен
Поново опи ме нежно
Златом твоје косе

Чаробна вртешка
Нек траје вечито
У ноћи тај плес
Заносни у круг

Да те волим у вечности

СЕЋАЊА

Сређујем сећања као руже
Лепа сећања вечите дијаманте
Далеке снегове зелене борове
Кестење јесење у старој тврђави

Најдраже разнобојне сањарије
Богумиле долете лагано

На крилима плавог анђела
Поново смо загрљени
У плесу љубави
Пуни енергије живота у покрету

Таласи долазе пре почетка
Дугиних боја кроз трепавице

Са стрепњом пливам
У тој мистичној лагуни

Море снова прелива се нежно

ОПКЛАДА

Бесмислена опклада
Стојим пред зачараним
Вратима загушљивог биоскопа
Старих прашњивих
Расклиманих седишта

Све теже корачам
Том стазом немогућом
Преко дрвеног моста
Реке вировите непрестано
Са надом да сретнем
Мени позната драга лица
Или чујем звуке
Гитаре мог друга

Извире опет
Та стара добра музика
У нашим душама
Шапуће наше тајне
Тихо тише

КРФ

Гробница плава
Потопљених бродова
Пуних снова оних
Који су се утопили
Давно пре мене
У том мору
Бескрајно плавом
Дубоком

Сањајућ зеленило
Шума завичаја
Процветале воћњаке
Трешње и вишње
Крушке и дуње

Звончиће на јагањцима
Белим у облацима
Цвеће расуто нежно
По српским пољима
И ливадама далеким

У ноћи топова молитва
Витезова слободе
Који почивају на морском дну
Ој Србијо мајко мила

Попадале шљиве
Распукло воће српско
Најмилије цвеће најлепше
Бачено у таласе узалудно

ЖУТО ЛИШЋЕ

Корачам стазом туробном
Зар ни један осмех
Не могу да сусретнем

Нећу да певам тужбалице
Као ово проклето
Жуто лишће
Које само опада
И не радује се
Више ни пролећу

Вечито долазиш
У сновима далеким

МРЕЖЕ СНОВА

Мреже снова
Бачене узалудно
Са потопљених бродова

Гмижем у блату и муљу
Талога живота

Загонетна шетња бесциљна
Поново по свету сећања

Блиста поглед плави
У белим облацима
Летопис сунца

Сусрешћемо се поново
У вечности песме

СВЕТА МАРИЈА У ЦВЕЋУ

Света Марија у цвећу
Крв која се прелива
Из ружичастог мермера
Свети крст и завет
Вечите љубави

Фонтане без воде
И паркови без цвећа
Гондоле као мртвачки сандуци
И гробари у црним ципелама

Стојим под балконом Јулије
И узалудно покушавам
Окован на тргу срама
Да оживим сакривен пламен
У срцу хладног споменика
Изговарајући речи бесмислене

Она стоји хладна и непомична
Не марећи за додире
Са маском и срцем
Од венецијанског стакла

БРОЈАНИЦЕ

Замак тајанствени
Бројанице бескрајне
Од земље до неба

Тужна хармонија
Завејана у снеговима

Сакупљам тренутке
Врелог лета
За дане суморне

Да ли још имам снаге
Да пливам до тог острва
Са благом уклетих пирата
И изроним шкољке бисерне

У СНЕГОВИМА ЗАБОРАВА

Још једна година нестаје
У снеговима заборава
Вратити се неће
Више никада мени

Још само кристалне пахуље
Падају безбрижно нежно
И трагови ледени у снегу

Енергија прошлих доба
Ишчезла у сударима светова
Успавани свет мирно светли у ноћи

Бескрајна игра детета
Румене јабуке на образима
Испуни жељу даровима

Због твој осмеха загонетног
Још блиста небо
Бојажљивог пролећа

ЛЕДЕНИ ОБЛАЦИ

Ледени облаци тмурни
Са хладног севера
Црвоточни пањ плови
Нишавом мутнозеленом

Мост светли спаја у ноћи
Београд и Шећермалу
Узалудно покушавам да испијем
Твоју хаљину боје вина

КЊИГА

Зар нећу моћи да будем
Ни нека књига
На прашњавој полици

Коју су одбацили
А да је нису
ни прочитали

Ако је неко и прочита
Можда ће је погрешно
разумети

Надам се
Да ће је једна
Разумети

ОХРИД

О хриде камени
Светло огледало неба
Огњиште славно
Твоје срце куца у стенама

Изворе православља
Пречисте вере свете
Што течеш у живот вечни
Бесмртном песмом слободном

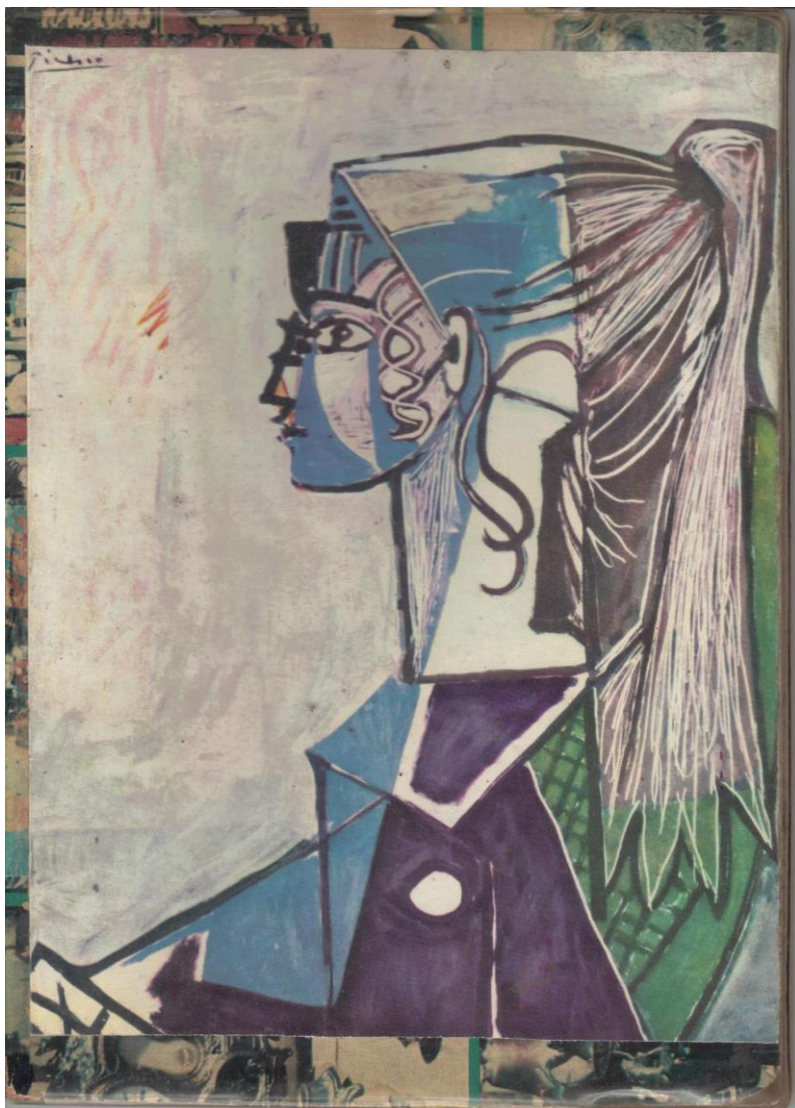
Високе планине
Бели облаци
Страже над стрмим
Заплетеним стазама

Анђели се радују
У бисерним таласима
Благим лековитим
Милостивим

Свети Климент и Наум
Светионици љубави и мудрости
Један ка другом
Показују пут

Ову прву оригиналну збирку песама коју објављујем у прилогу "Увале потопљених бродова" посвећујем мом брату Милораду Костићу званом Буца, Злати Костић званој Злата, мојим друговима Ненаду Милосављевићу званом Галија, Драгану Димитријевићу званом Гила, Љубиши Јовановићу званом Флаута и свима који су имали стрпљења да слушају Љубу и Нешу како свирају и мене како рецитујем ове песме на нашим заједничким дружењима и вечерима поезије у Чаиру.

Увала потопљених бродова



Звонимир Звонко Костић



НОВКО

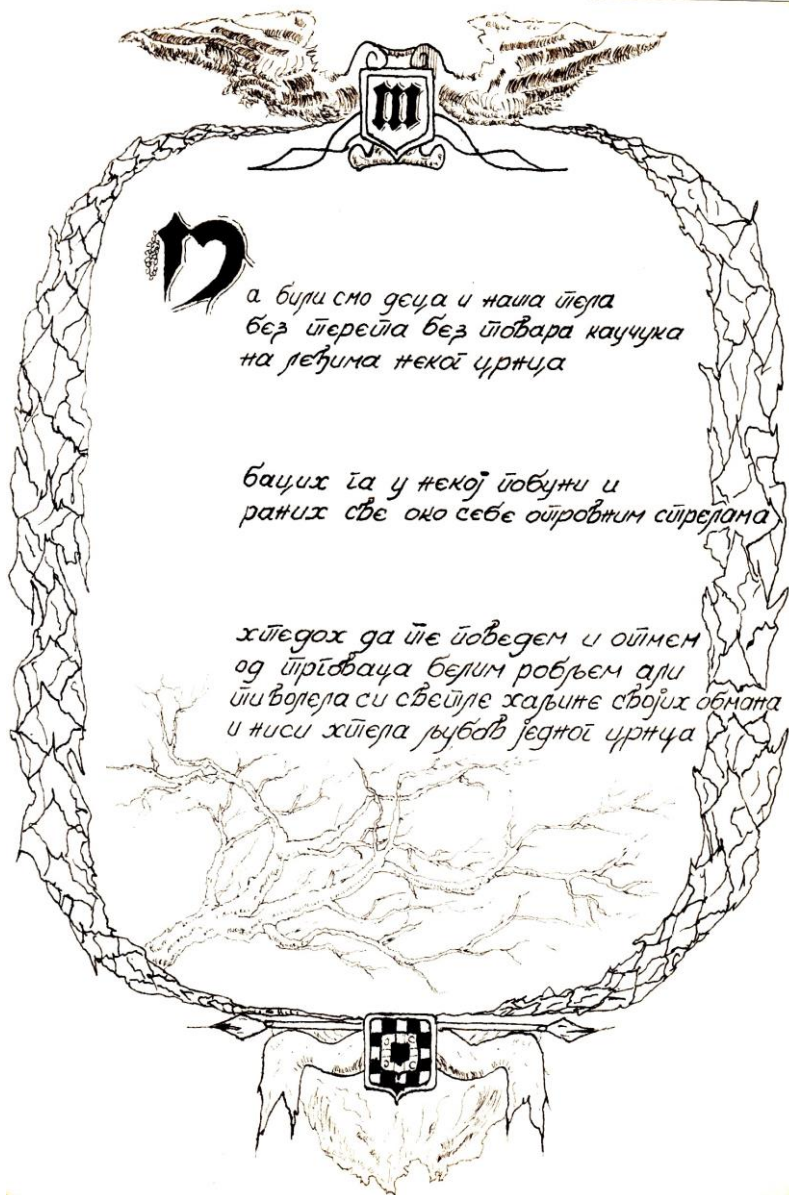
1974

Увала потопљених бродова





Увала потопљених бродова





У

покућу у моје љубови у моју
велику и лепо будућности у њу
преварени лепо курву под неком
свешћуљком

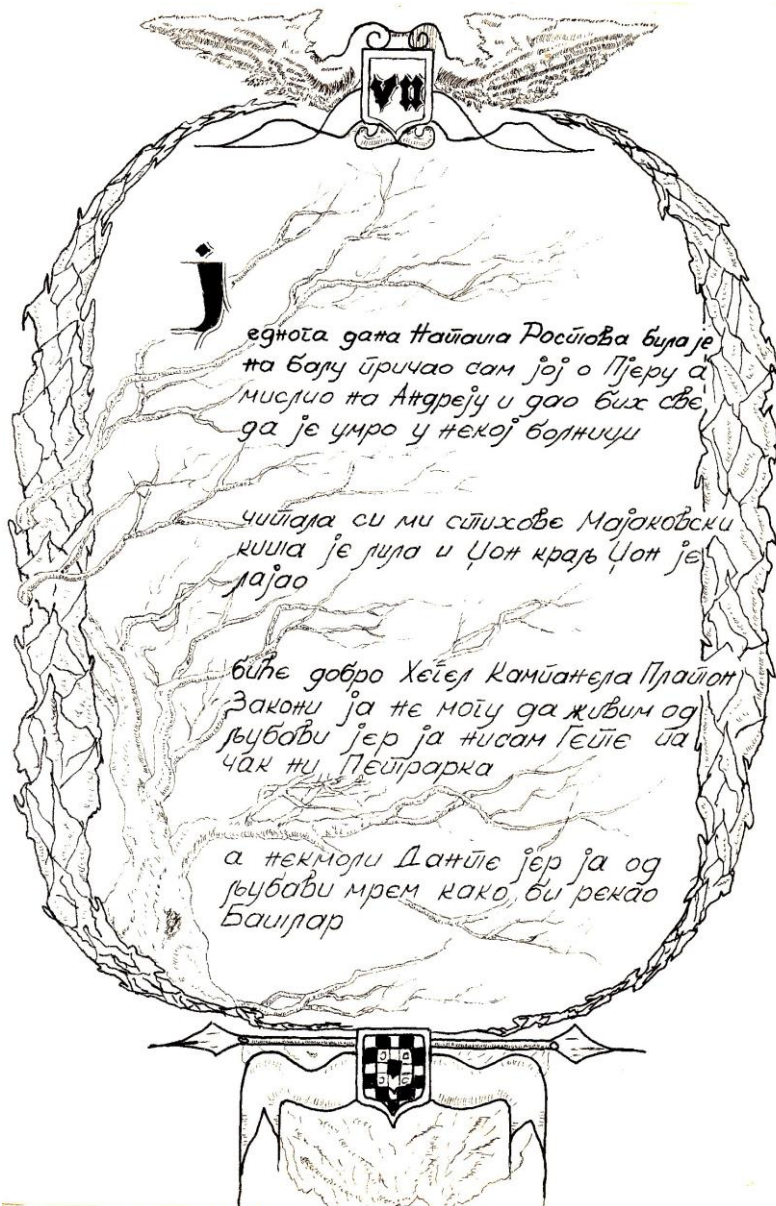
сјајати на у свом сраму
да овој бесшудници покажем
да сам и ја велики лепо у
овој прељубијој орашци

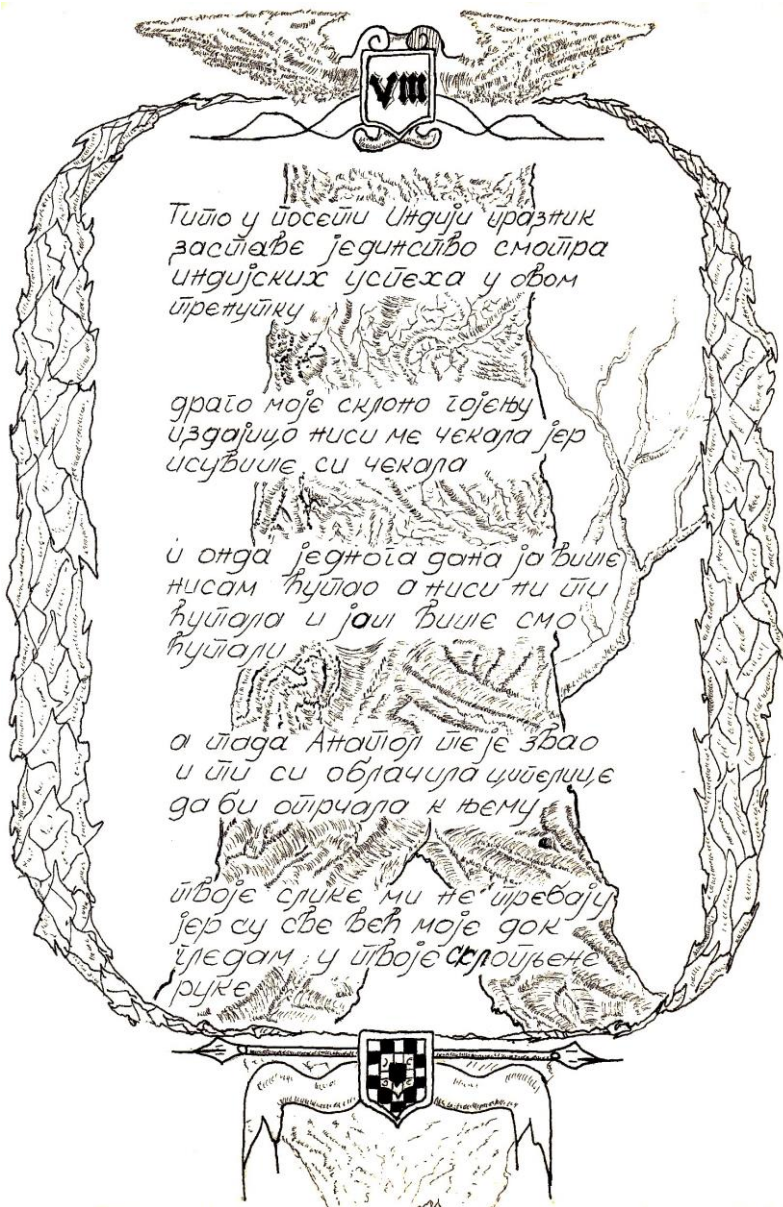
Увала потопљених бродова



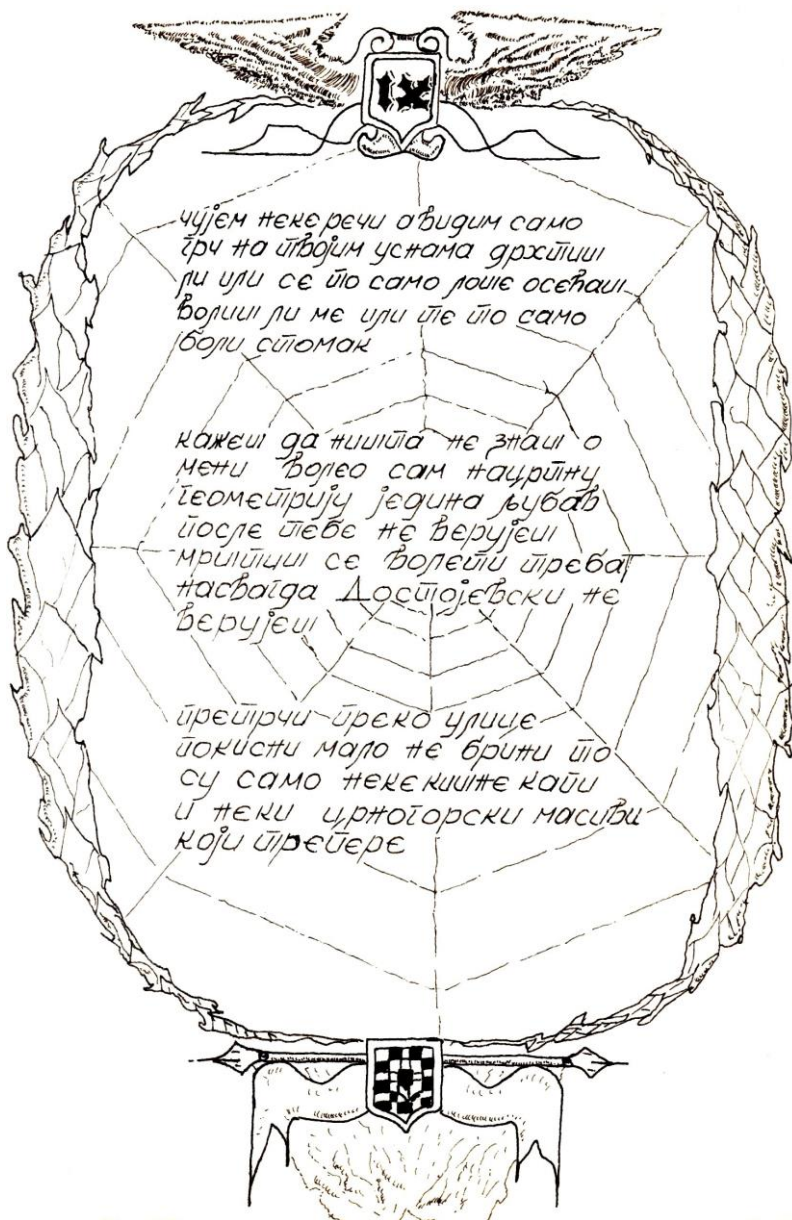


Увала потопљених бродова





Увала потопљених бродова

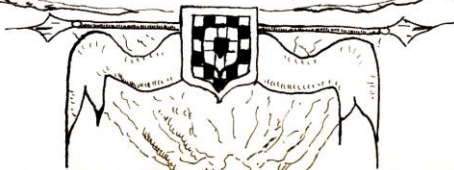




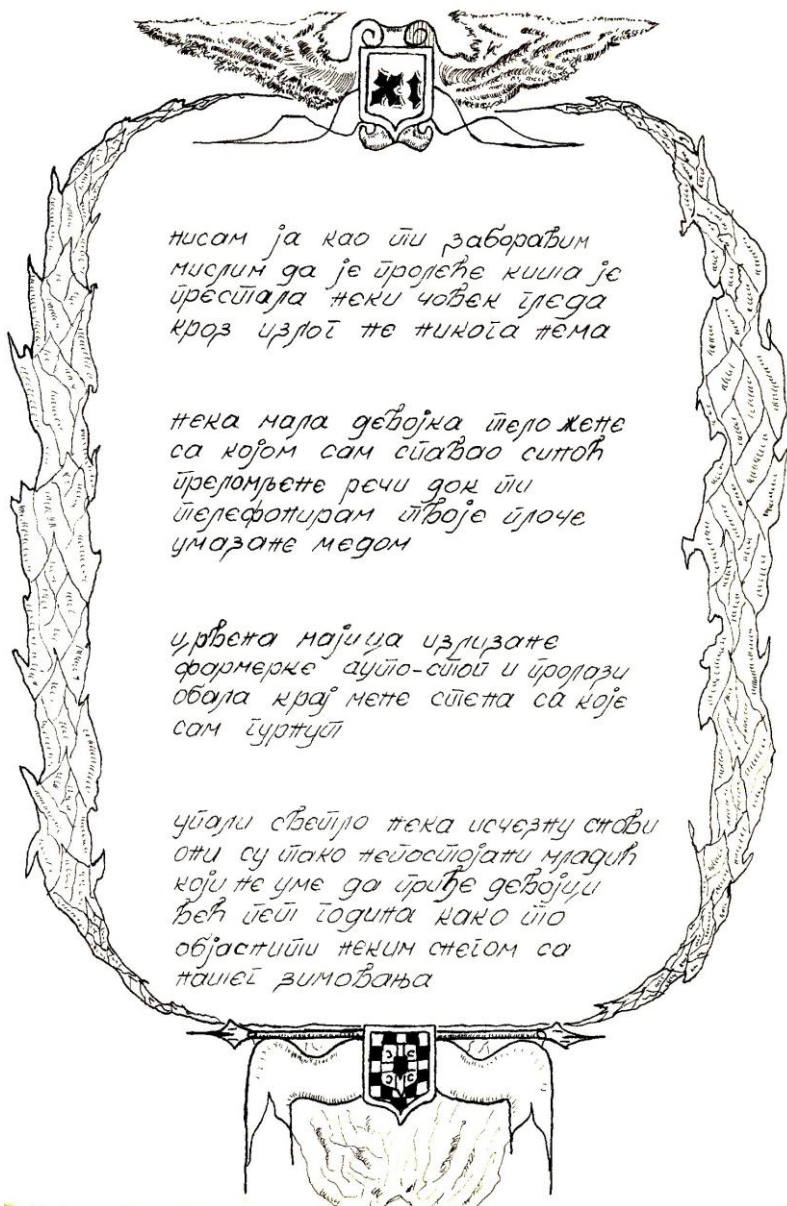
Београд Зорица Јасна
Можак карике флери четири
десејке које ите продају
црпипи на које те изложити
вљак и илбојих деветнаесет
годуна понос тискоси и
пребацивања

моје време се бацило као
сам Курцијус и бездаж
Балзак сбејска књижевност
и моје ситудје дакил
ипрохеј јамб Војислав
бурић поиписи и овера
семесира

да ли сам ипо само промаиени
ипсац Буфало Бул
самоубиситво Јесењин
или пелипо слично лична
бесмртност колективна
бесмртност јас српске
краљевске академије сито
осамдесет и четири



Увала потопљених бродова



Звонимир Звонко Костић



Увала потопљених бродова



Мр ЗВОНИМИР П. КОСТИЋ (Ниш, 1. 1. 1955), професор социологије, устава и права грађана и грађанског васпитања, Машинска школа, Ниш, Електротехничка школа "Никола Тесла", Ниш. **Образовање:** ОШ "Вожд Карађорђе", Ниш (1969); Гимназија "Стеван Сремац", Ниш (1973); Филозофски факултет Универзитета у Нишу, Филозофски одсек, дипломирани социолог, (1979); Факултет заштите на раду Универзитета у Нишу, магистар заштите на раду – *Друштвене и образовне основе културе рада и заштите на раду*, 1989. **Радно искуство:** Образовни школски центар "14 октобар", Ниш, наставник социологије, (1980–1988); Образовно-васпитна организација грађевинског и геодетског усмерења "Неимар", Ниш, наставник социологије, (1981–1982); Машинска школа Ниш, наставник социологије (од 1980); Електротехничка школа "Никола Тесла", Ниш, наставник социологије, (од 1980).

Увала потопљених бродова

Аутор приручника: *Збирка тестова из српског језика и математике са упутствима, објашњењима и решењима за проверу знања ученика основних школа и припремање пријемног испита за упис у средње школе*, Литера, Сврљиг, 1997. **Аутор чланака:** *Аристотелов поетски простор*, Научни подмладак, Друштвене науке, Универзитета у Нишу, 1, 1978; *Маска и уметност*, Humanitas, Универзитет у Нишу, 1, 1979. **Лектор:** шест уџбеника. Налази се у "Лексикону стваралаца у предуниверзитетском образовању", аутори Др Миленко Кундачина и Мр Мирјана Пајић Илић, КЛЕТТ, Београд, 2019.

САДРЖАЈ

Реч аутора.....	3
Увод.....	5
Пољубац.....	6
Морнар.....	7
Рибари.....	8
Поље.....	9
Црв.....	10
Хаос.....	11
Пре избора.....	12
Пролеће.....	13
Август.....	14
Зид.....	15
Радник.....	16
Она.....	17
Далеко.....	18
Последњи сусрет.....	19
Моја будућност.....	20
Црнац.....	21
У возу.....	22
Пролазност.....	23
Поема Наташи Ростовој.....	24
Слутња.....	29
Сусрет.....	30
Нестанем ли.....	31
Дан.....	32
Шљива.....	33
Рам.....	34
Траг.....	35
Чари.....	36
Перје.....	37

Увала потопљених бродова

Ћаскање	38
Врба	39
Над увалом потопљених бродова	40
Илузије.....	41
Живети	42
Игра.....	43
Мирис	44
Из споменара	46
У камену	47
У облаку	48
У вечности.....	49
Поворка	50
У ноћи	51
Портрет.....	52
Киша.....	53
На крилима.....	54
Слика	55
Ти	56
Љубав	57
Рођенданска поема	58
Моје успомене	61
Почаст.....	62
Промене.....	63
Подрум.....	64
Киклоп	65
Мисионар.....	66
Гласник.....	67
Детињство	68
Успомене	69
Дар	70
Драга.....	71
Познанство.....	72
Месечар.....	74
Живеће	75
Волети	76

Звонимир Звонко Костић

Ковчег	77
Пролазник	78
Мој друг.....	80
Раскид	81
Страховање.....	82
Колевке	83
Нова година.....	84
Тама	85
Поход	86
Играч на жици	87
Hello miss!	88
Бајка.....	89
Тријумф.....	90
Монах.....	91
Час.....	92
Љубомора	93
Лаж.....	95
Завршна песма.....	96
Сети се.....	97
Уздање	98
Са цвећем.....	99
Злати.....	100
Драгани	101
У парку.....	102
Волим.....	103
Вранац	104
Сумрак	105
Сан	106
Јутро	107
Свитање	108
У постељи.....	109
Љубави	110
Снежна краљица	111
Зима	112
Дошла је.....	113

Увала потопљених бродова

У ћелији	114
Антички мотиви	115
Јесен	116
Жеље	117
Стаза.....	118
Мајмун.....	119
Ноћна музика	120
Изненадни сусрет	121
Увала потопљених бродова	122
Кристали.....	123
Звезде кроз жице	124
Моја љубав	125
Галије.....	126
Тополе	127
Липе	128
Сунце	129
И ?	130
Беле руже.....	131
Прах	132
Јул 1969.....	133
Принцеца лета	134
Чаир	135
Пољска	136
Јесење боје	137
Оправдање.....	138
Повратак	139
Опомена.....	140
Остављен	141
Златна оловка	142
Дах пролећа	143
Укус.....	144
Слободна вожња	145
Заставе	146
Шетња.....	147
Разгледница	148

Звонимир Звонко Костић

Молитва.....	149
Вождова школа	150
Маска.....	151
У ланцима.....	152
Разузданост штампе	153
Рушевине.....	154
Време.....	155
Антички мотиви II.....	156
Воденица	157
Сандук	158
Мушмуле.....	159
Стрипови	160
Хороскоп.....	161
Дочек	162
Палилулска чесма.....	163
Децембар.....	164
Ватра.....	165
Златна грана	166
Бродови	167
Тамница	168
Снегови детињства	169
Улица	170
Слом.....	171
Врапци	172
Огледало.....	173
Космогонија.....	174
Аутопортрет	175
Капетан.....	176
Скок	177
Круг	178
Олуја.....	179
На броду	180
Запис.....	181
Диско 13.....	182
Лед.....	183

Увала потопљених бродова

Бриге	184
Божично дрво	185
Мостови	186
Тмурни облаци	187
Светло	188
Рађање	189
Март	190
Годишњица	191
Вртлог	192
Јутарња молитва	193
Покушај	194
Пут	195
Крај лета	196
Равница	197
Песма просјака	198
Замак	199
Године	200
Витез	201
Сањам	202
Одлука	203
Ветар	204
Путник	205
Ноћ	206
Таласи	207
Остави сваку наду!	208
У дворишту	209
Молитва II	210
Тврђава	211
Црвени балон	212
Борба	213
Претходно накашљавање	214
Успомена од Edite Piskel 1938	215
Опроштајна песма	219
Карта	220
Вођа	221

Звонимир Звонко Костић

Трен.....	222
Стара времена.....	223
Зимовање.....	224
Чекање.....	225
Звезданом пријатељу.....	226
XXI век.....	227
Изгубљена.....	229
На клупи.....	230
У хаосу.....	231
Опрости!.....	232
Шкољке.....	233
Чаробна вртешка.....	234
Сећања.....	235
Опклада.....	236
Крф.....	237
Жуто лишће.....	238
Мреже снова.....	239
Света Марија у цвећу.....	240
Бројанице.....	241
У снеговима заборав.....	242
Ледени облаци.....	243
Књига.....	244
Охрид.....	245
Посвета.....	246
Наташа, оригинална збирка.....	249
Биографија.....	262